



9 aydır süren Siyonist soykırımı durdurmak için emperyalizme, Siyonizme ve istibdada karşı mücadele edelim!

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Temmuz 2024 / Sayı: 178 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve Oyak Renault, Gebze Chinatool, Tuzla Chen Solar, İstanbul Ejot Tezmac ve Perfetti Van Melle fabrikalarından, Gebze metal ve kafe işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

AKP SALDIRIYOR, CHP UYUŞTURUYOR!

UYANIK OLALIM! SAFLARI SIKLAŞTIRALIM!



Emekçi halkın etinden et kopartma ittifakı!

Mehmet Şimşek'in, nam-ı diğer İngiliz Mehmet'in yaptığı açıklamalar insanı hayrete düşürüyor. Memleketin gerçeklerinden tamamen habersiz bir uzaylı gibi konuşuyor. Türkiye'de asgari ücret düşük değil diyor. Açlık sınırının asgari ücreti sollowıp geçtiği, asgari ücretin büyük şehirde kirayı bile karşılayamaz hâle gelmeye başladığı bir Türkiye'de bunu söylüyor. Yurtdışı çıkış harcına yaptığı zammı izah ederken "imkân olan yurtdışına çıkabiliyor zaten biz de imkânı olandan vergi alacağız" diyor. İnsanlarımızın eğitim, aile ziyareti şu ya da bu sebeple yurtdışına imkânlarını zorlayarak, çoğu zaman da borçlanarak çıktığı bir ülkede bunu söylüyor. Vergide adaleti sağlayacağız diyor ama imkânları derya deniz olan Koçların, Sabancıların, yerli yabancı tekellerin, işçinin ödediği gelir vergisinden daha az oranda vergi ödediği ülkede, bu adaletsizliği gidermekten bahsetmiyor.

EYT'yi muhalefetin popülist iteklemesiyle çıkardık diyor. Milyonlarca insan sanki yıllarca alınteri dökmemiş, emekliliği hak edecek sigorta primlerini fazlasıyla ödemiş gibi, işçinin hakkı olanı sanki kendi verdikleri bir lütufmuş gibi sunuyor. Gıda arzını arttırarak enflasyonu düşürecek diyor. Bunun için üretimi desteklemek yerine, siloları ithal buğdayla doldurup yerli üreticiyi eziyor. Çiftçiyi perişan ediyor ama hayat pahalılığı hız kesmeden artmaya devam ediyor. Uluslararası olarak hazırlanan ve kara para aklayan ülkeleri gösteren gri listeden çıkmayı bir zafer olarak sunuyor ama ülkeyi nasıl bir kara para cennetine dönüştürdüklerinden bahsetmiyor. Nasrettin Hoca'nın eşeğini kaybedip bulma fıkrasını anlatıyor. Ama emekçi halkımızın gelecek hali kalmadı!

Mehmet Şimşek sanki uzaylı gibi konuşuyor dedik ama ne Mehmet Şimşek uzaylı ne de ülkeyi uzaylılar istila etmiş ve yönetiyor. Memle-

ket sermayenin ve emperyalizmin istilası altında. Mehmet Şimşek ve onu görevlendiren Erdoğan, uzaydan değil yerli ve yabancı tekellerin yönetim ofislerinden, Londra, Frankfurt ve New York finans merkezlerinden ismarlanan bir kemer sıkma programını uyguluyor. Bu program öncelikle işçi sınıfını hedef alıyor ama halka halka genişliyor, kamu emekçisini, küçük esnafı, yoksul köylüyü, memleketin doktorunu, mühendisini, avukatını, kısacası halkın ezici çoğunluğunu bir ekonomik cendereye sokuyor. Kemer sıkımayan sadece büyük patronlar! Tam tersine onlar kemerlerini gevşetiyorlar çünkü emekçi halkın kanını emerek büyüttükleri göbekleri pantolonlarına sığmıyor!

Küçük bir azınlığın semirdiği, büyük emekçi çoğunluğun sömürülerek eza çektiği bu manzaraya isyan etmemek mümkün mü? Elbette ki değil. Ama bu görüldüğü kadar kolay da değil. Çünkü emekçi halkın öfkesi birleşmiyor. Irkçılık, mezhepçilik, göçmen düşmanlığı ile halkın bu haklı öfkesi saptırılıyor. Hatta halkın öfkesi birbirine dönüyor ve emekçi çoğunluk bin parçaya bölünerek küçük bir azınlık olan sermaye karşısında güçsüz kalıyor. Halk düşmanları öfkeyi saptırdıkları gibi söndürmek için de türlü tuzaklar kuruyorlar. Burada da toplumsal öfkeyi yatıştırmak üzere CHP devreye giriyor. Erdoğan'ın son yerel seçim hezimetinden sonra partide ve kabinede büyük revizyon yapılacağı konuşuluyordu. Birkaç il başkanlığı ve üç bakanlıkla sınırlı kaldı. Ama herkes şunu kaçırıyor: Erdoğan esas büyük revizyonu CHP'yi iktidara gizli ortak haline getirerek yaptı. Biz bu bakanlığa "narkoz bakanlığı" adını takalım. Bu dönemin en kritik bakanlığı bu! Erdoğan ve Şimşek, Orta Vadeli Programla halkın etinden et koparıırken CHP'nin işi siyasi narkoz vererek toplumsal tepkiyi uyandırmak!

Son seçimde hezimete uğramış Erdoğan, tüm topluma acı reçeteyi açıklama cüretini, ilk günden "erken seçim istemiyoruz!" diyen Özgür Özel'e borçlu. Son dönemde halk erken seçim isterse olur diye konuşmasına bakmayın. O da gaz almak için... Sistemi öyle güzel kurmuşlar ki iki seneden önce meclisten erken seçim çıkma ihtimali yok. Neden mi? Çünkü son seçimde ilk defa seçilen milletvekillerinin kıyak emeklilik haklarına sahip olması için iki sene mecliste görev yapmaları gerekiyor. Bu süre dolmadan memleket yansa bu menfaat düşkünlerine erken seçim için el kaldırtamazsınız!

Sermaye sınıfı nasıl da ayrı gayrı demeden birleşiyor! Birbirine etmediği hakareti bırakmayan AKP ve CHP nasıl da para babalarından talimat geldiğinde, mesele sermayenin çıkarları olduğunda el ele veriyor! O halde bizim de düzen siyasetinin tuzaklarına düşmemek ve emekçi halkın birliğini sağlamak için mücadele etmemiz, safları sıklaştırma- mız gerekiyor. Gaz alma mitinglerinden uzak durup sendika ve konfederasyon ayrımı yapmadan, Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa ederek işçi sınıfının tüm güçlerini meydana indirmek, işçi sınıfının örgütlü gücünün etrafında kamu emekçilerini, küçük esnafı, yoksul köylüyü, memleketin doktorunu, mühendisini, avukatını, aydınını, sanatçısını birleştirmek gerekiyor. Düzen muhalefetinin narkozunun etkisinden sıyrılıp uyanık kalmak gerekiyor. Uyanık duran, fitneyi, bölünmeyi reddeden, birleşen ve gücünün farkına varan emekçi halkı istibdadın sopasıyla korkutamazsınız! Ekmek ve hürriyet için ayağa kalktığında halkın coşkun akan selini durduramazsınız!



Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Toplu iş sözleşmesinde, hakkımız olanı örgütlü gücümüzle alacağız!



Merhaba arkadaşlar, yeni toplu iş sözleşmesi görüşmelerine hazırlanmaya başladık. Bakanlığa yetki tespiti başvurumuzu yaptık. Kesinleşmiş yetkimiz de geldi. Sıra sözleşme taslağını belirlemeye geldi. Fabrikanın her çalışma alanından en az bir işçinin bulunduğu bir sendika komitemiz var. Bu hafta sonu sendika şubemizde sendika komitesi olarak toplanıp taslağı konuşacağız. Fabrikada işler yolunda. Tam kapasite üretim yapmasak da belli bir yoğunlukta üretim yapıyoruz, bekleyen siparişlerin olduğunu da biliyoruz.

Bekleyen siparişlerin olması bizim lehimize. Chen Solar işçileri olarak birbirimize bağlıyız. Sözleşmede de bu bağlılıkla hareket edip hakkımız olanı söke söke alacağız.

Bizim gündemimiz vergi dilimleri, hayat pahalılığı, kira bedelleri, deprem bölgesinde yaşayanların şu an ne durumda olduğu, Kürt illerinde yangından etkilenenlerin yarasına nasıl merhem olabileceğimiz ve başka yangınların önüne nasıl geçebileceğimiz, Filistin halkının başındaki beladan nasıl kurtulacağı. Bizi bekleyen İstanbul depremi

herkesin aklının bir köşesinde bekliyor. Ama bir kere daha düzen siyasetine baktığımızda bambaşka bir şey görüyoruz. Sermaye planladığı sınıfı saldırısı için en güçlü ittifakı kurmaya çalışıyor. Bunu yaparken kendi gündemlerini bizim gündemimiz haline getiriyorlar. Televizyon programları Erdoğan'ın yoluna Devlet Bahçeli ile mi devam edeceği yoksa seçimini Özgür Özel'den yana mı kullanacağı sorusunun cevabını arıyor. Odağımızı doğru yere vermeliyiz arkadaşlar. Bir şey yapmadan geçirdiğimiz her an aleyhimize işliyor. İşçinin gündemi örgütlü mücadele olmalı ve örgütlü mücadelenin gerekliliklerini yerine getirmeliyiz!

Mersen işçisinin de Purmo işçisinin de yanındayız. Yaşasın Mersen ve Purmo işçileri!

Gebze Chinatool'dan bir işçi kadın

Tek yumruk olup mücadele etmeliyiz!



Yaklaşık on senedir Chinatool fabrikasında çalışan montaj işçisiyim. Dört senedir sendikali olarak çalışmaktayım. İnsanlar iş ararken aradıkları şartlar sosyal hakları olan, ücreti yüksek, sendikali, örgütlü fabrikalardır. Hiçbir işçi asgari ücrete çalışmak istemez. Zor olan ise asgari ücrete çalışan işçilerin tek yumruk olup, hakları için mücadele edip, örgütlenerek çalıştıkları fabrikaya sendikayı getirmeleridir. Bu bir başarıdır. Tıpkı Chinatool'da olduğu gibi. Biz de uzun süren bir mücadelenin ardından sendikamıza kavuştuk. Kolay olmadı. Çünkü ilk sendika ile olan mücadelemizde yaklaşık üç sene süren bir mahkeme sürecimiz oldu. İş kolundan ötürü olumsuz sonuçlanan bu sürecin ardından

dan biz sil baştan yeni bir mücadeleye başladık. Biz bitti demeden hiçbir şey bitmedi. Her son bir başlangıçtır. Ve tam da pandemi döneminde sendikalaştık ve sonunda biz kazandık. Sendikamıza kavuştuk. Toplu sözleşmeyi imzaladık, bilinçlendik, örgütlenme ruhunu kazandık.

Türkiye'de ekonomi şartlarının bozuk olduğu, vergide ve gelirdede adaletin olmadığı bir dönemde en azından sendikali olmanın ayrıcalığını yaşıyoruz. Ama yeterli değil tabii ki. Sendikali olsak da mücadele bitmiyor. Hem sendikali olarak hem de sendikasız olarak mücadele etmemiz gerekiyor. Ve tüm iş yerlerine sendika girene kadar bu mücadeleyi büyütmeliyiz.

İstanbul Ejot Tezmaç'tan bir işçi

15- 16 Haziran'ın izinde, haydi örgütlü mücadeleye!

Ben İstanbul Gaziosmanpaşa'dabulunan Ejot Tezmaç fabrikasında çalışmaktayım. Temmuz ayı sıcakları gelmeden zamların ateşi cebimizi yakmaya başladı. Elektriğe yapılan %38 zam gelecek olan diğer zamların habercisi. Her geçen gün enflasyon karşısında maaşlarımız erirken asgari ücrete ara zam tartışmaları, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhân'ın zam yapılmayacak açıklaması ile son buldu.

Sendikali ve toplu sözleşmeye bağlı çalışan iş yerleri enflasyon zammını alacak ve bu, ateşe karşı bir çözüm olmasa da bir tas su etkisi yaratacak. Ama ülkemizde toplu sözleşmeye bağlı çalışan işçi sayısı o kadar az ki ülkenin genelinde insanlar sefalet ücretlerine tâbi kalıyor.

Sendikali işçiler olarak burada bize çok büyük sorumluluk düşüyor. Mehmet Şimşek'in hepimizin boynuna dolmaya ça-



ıştığı kemer sıkma programına karşı özellikle sendikali fabrikaların ve iş yerlerinin ciddi bir mücadeleye hazırlanması gerekiyor. Biz işçilerin de en yakınlarmızdan başlayarak sendikali iş yerlerini arttırmamız gerekiyor ki bu politikalara karşı birlikte ve tek yumruk mücadele edebilelim. Başta iş yeri temsilcilerimiz ve sendikaların yönetimdeki yöneticilere bu örgütlenmenin yapılması için her türlü desteği vermek ve baskıyı yapmak bizlerin görevi. Geçtiğimiz ay Türkiye işçi sınıfı tarihinin büyük işçi hareketi olan 15- 16 Haziran'ın yıl dönümüydü. O işçiler örgüt-

lülükleri sayesinde birçok hakkı yaptıkları eylemler, grevlerle kazandılar. Bizim de aynı hakları kazanmak için yapacağımız mücadele orada saklı. 15- 16 Haziran işçi ayaklanmasını örnek alıp hep birlikte mücadele edelim. Mehmet Şimşek'in kemer sıkma politikalarına, kıdem tazminatının gaspına karşı, işten atmalara karşı yoksulluğa karşı hep birlikte örgütlü şekilde mücadele edelim. Bunun için yalnızca sendikali olmak yetmez sendikalarımıza sahip çıkıp onları denetlemek de görevimiz. Haydi, örgütlenmeye birleşik mücadeleye!

Gebze'den metal işçisi bir kadın

İnsanca bir yaşam için mücadeleye!

Herkes merhaba. Yine zor bir yaz geçiriyoruz. Hem sıcaklar hem parasızlık yine şu güzel coğrafyada bu mevsimi yaşamamıza engel oluyor. Bu ekonomik koşullarda hayallerimizdeki tatili çoluk çocuk yapmak zaten imkânsız ama sadece memleketi gidip gelmek istesek yine önümüzde engeller var. Bir tek yol parası, masraflar değil patronlardan istediğimiz tarihlerde hakkımız olan senelik izni alabilmek de büyük bir sorun. Sendikali iş yerlerinde bu sorun bir nebze çözüme ulaşıyor. Örgütlü bir şekilde talep edip arkasında durunca izinler halloluyor. Fakat örgütsüz yerlerde ya da sendika bürokrasisinin işlediği fabrika örneklerinde biz işçiler makinadan farksız, birer kol gücü olarak, üretim planındaki kafa sayısı, verimlilik formülünün bir değeri olduğumuz için bizim ailemizle geçireceğimiz yazmış, baharmış kimsenin umurunda olmuyor. Son çalıştığım fabrikada geçtiğimiz bahar ayında patron zorla izin kullanmamızı istedi. İşçiler izinlerini yaza saklamak istedi. Hepi topu 10-15 gü-

nümüz vardı zaten, onun da yarısından fazlasını zorla kullanırmak istediler. Tam toplu sözleşme öncesi, sendika ipleri sıkı tutacağı yerde patronla iş ortaklığını büyüttü. Bir sürü işçi çıkarıldı, zorunlu yıllık izin kullanıldı. İzin kullanılmamasına engel olmayan sendikaya ulaşmaya çalışan, muhatap arayan iş arkadaşlarımız ise tazminat-sız kovuldu. Bu kadar basit bir sebepten, huzuru bozmak gibi gerekçelerle kovdular arkadaşlarımızı. Yoldaşlar, biz emekçilerin bu sistemde, kapitalist düzendeki yerini bu gazetenin mektuplarında sonsuz örnek ile dile getiriyoruz. Bu düzen bizi yok sayıyor, hor görüyor, aşağılıyor. Devlet ve sermaye el ele bize insanca olmayan koşullarda yaşamı dayatıyor. Biz halkın tek bir çözüm yolu var yoldaşlar. Bu düzeni değiştirmek zorundayız. Gerçekleri konuşmak, herkese anlatmak ve örgütlenmekten başka yolumuz yok. Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

İşçi ve emekçiye vergi, patrona teşvik!

Tofaş'ta Fiorino hattı da sona eriyor. Sözleşmeli alınan işçilerin işlerine son verilmeye başlandı. Üretimde sipariş azlığından dolayı zorunlu izinli günlerde maaşlar yüzde 76 üzerinden yatmaya devam ediyor. Tofaş 16 Temmuz ile 20 Ağustos tarihleri arasında üretim faaliyetlerine ara vereceğini duyur-

du. Bu zaman içinde fabrika genelinde bakım ve yenileme çalışmaları yapılacak. Bu ekonomik krizde, vergi dilimine girilirken maaşlarımız yarı yarıya azaldı. Tofaş'ta çalışıp ek iş yapanların sayısı artmaya başladı. Türk metal sendikası her zamanki gibi sorunu görmezden gelip göstermelik eylemler dışında hiçbir şey yapmıyor.

Hükümetin yeni ekonomi paketi yine tüm faturayı fakir yoksul halkımıza, işçiye, memura emekliye çıkartıyor. Zam üzerine zam vergi üzerine vergi! Zenginlere dokunmak yok! Ekonominin bu duruma gelmesinin sebebi sanki biziz gibi hareket ediyorlar. Ucube bir sistemin getirdi-

ği bu kötü ekonomik koşullar, yanlış ekonomi yöntemleri yüzünden zenginlerin daha zengin fakirlerin daha fakir olduğu bir düzen oldu. Bu düzeni AKP hükümeti ve Mehmet Şimşek değiştiremez. Ekonominin düzelmesi için ilk önce adalet sisteminin değişmesi lazım, adil bir düzen adil bir paylaşım, adil bir

vergi sisteminin gelmesi gerekiyor. Çiftçi, tarım, hayvancılık desteklenmelidir. Kapitalist düzeni yok etmeliyiz. Bunu ne şu an ki hükümet ne de meclisteki muhalefet partileri yapabilir. Bu ancak güçlü bir işçi sınıfının ortaya çıkması ve sömürü düzeninin sona ermesi ile mümkün olabilir.



Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Tüm sendikalar gücünü birleştirmeli, ortak mücadeleye etmelidir!

OYAK Renault'ta Renault Dacia projesi devam ediyor. Yıllık izin sonrası seri üretime başlanacak. Üretim düşüklüğünden dolayı 29 Haziran-3 Temmuz arasında üretimde duruş olacağı açıklandı.

Metal işçileri olarak yaşadığımız sorunlardan en önemlileri enflasyon, vergi yükünün ve işsizliğin artmasıdır. Yüksek enflasyon nedeniyle büyük alım gücü kaybı yaşıyoruz. Elimize geçen net ücretler de artan vergi ve kesinti yükü nedeniyle giderek düşüyor. Özellikle Ağustos ve Eylül aylarında Temmuz'a göre daha düşük ücret alıyoruz. Gelir vergisi oranlarının yüksekliği ve vergi tarife dilimlerindeki adaletsizlik nedeniyle yılın ikinci yarısında giderek çok daha fazla vergi veriyoruz. Böyle bir zeminde işçilerin belgi vergilerle bükülürken, enflasyon



her geçen gün büyürken, hükümet ve patronlar el ele işçi emekçileri sömürmeye devam ediyor.

Sendikaların vergi yükü karşısında ortaklaşması ve mücadeleyi büyütme öncülük etmesi gerekiyor. Sendikalar tarafından yapılan basın açıklaması ve hükümet temsilcileri ile yapılan toplantılar yetersiz kalıyor ve çözüme ulaştırmıyor. Bütün sendikaların birleşerek genel bir tepki verme-

si, hep bir ağızdan talepler ortaya koyması gerekiyor. Gerekirse vergi adaletsizliğine karşı bir genel grev örgütlenmelidir. İşçiler üretime gelen gücünü göstermeli. Tüm iş kollarında birlik olunmalı ki kazanımla sonuçlansın. Şu anda sadece göstermelik, cılız bir vergi adaleti talebi var. İşçi sınıfı olarak tüm fabrikalarda sendikalara baskı yaparak harekete geçirmeliyiz!

Sumitomo işçisi hakkını alana kadar grevi sürdürmeye kararlı!

Petrol-İş Çankırı Şubesi'nin örgütlü olduğu Sumitomo Rubber Ako Lastik Sanayi ve Tic. A.Ş. işletmesi ile yaklaşık 5 aydır süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden sonuç alınmaması üzerine, Sumitomo işçileri 29 Mayıs'ta greve çıktı. Devrimci İşçi Partisi olarak dayanışma ziyaretinde bulunduğu Sumitomo işçilerinin grevi bir ayı geride bıraktı. Toplamda yaklaşık 2.750 işçinin olduğu Sumitomo'da sendikalı olarak greve çıkan 2.400'e yakın işçinin katılımıyla gerçekleşen grev sebebiyle fabrikada üretim durdurulmuş durumda.

Japon sermayeli fabrikada işçilerin ürettiği lastikler büyük oranda yurtdışına avro ile satılıyor. Grevdeki işçiler, patronun büyük kârlar elde etmesine rağmen, işçilere Afrika seviyesinde ücret vermek istediği için greve çıktıklarını söylüyor. İşçiler, sosyal haklar hariç 30 bin lira üzeri

ortalama ücret, yedinci aydan itibaren de enflasyon oranında zam ve ek olarak yüzde 10 refah payı istediklerini dile getirdiler. Lastik üretiminin yapıldığı ve yaklaşık 2.400 sendika üyesinin bulunduğu Sumitomo işletmesinde çalışan işçiler, insanca yaşayabilecekleri bir ücret alabilmek için teklifleri kabul edilene kadar grevlerini kararlılıkla devam ettireceklerini belirttiler.

İşçiler, mücadelelerinin bölgede çok önemli ön açıcı bir örnek olacağını farkında. Sumitomo işçisinin haklı mücadelesi zafere ulaşınca dek grev bayrağı fabrikada dalgalanmaya devam edecek. Sumitomo işçisi kazanırsa öncelikle bölgedeki tüm işçiler ve emekçi halk da kazanacak. Sumitomo işçilerinin bu haklı grevine tüm halkımızı sahip çıkmaya, dayanışmayı büyütme çağırıyoruz!

Purmo'da grev kararlılıkla sürüyor



İzmir Kemalpaşa'da bulunan Purmo Group fabrikasındaki Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin 8 Mayıs'ta başlayan grevi devam ediyor.

9 Ocak'ta başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri patronun işçilerin taleplerini kabul etmesi üzerine tıkanmıştı. Tıkanan sözleşme görüşmesinin ardından Purmo işçilerinin üyesi oldukları Birleşik Metal-İş Sendikası grev kararı almıştı. Alınan grev kararının ardından 8 Mayıs'ta fabrika önünde yapılan açıklama ile Purmo işçilerinin grevi başladı.

Finlandiyalı Purmo Group'un sahibi olduğu Purmo Group Turkey fabrikasında çalışan işçilere grevin ilk gününden beri Birleşik Metal İş'in örgütlü olduğu diğer fabrikalardaki işçilerden yoğun destek geliyor. Birleşik Metal-İş

üyeleri işçiler sık sık fabrikanın önünde yürüyüşler ve eylemler gerçekleştirerek Purmo işçilerine yalnız olmadıklarını hissettiriyorlar.

Ege Bölgesi'nde arka arkaya gerçekleşen grevler Ege işçisinin zorlu durumunu ortaya koyuyor. Ekonomik krizin faturası patronlar tarafından, bütün Türkiye'de olduğu gibi, Ege Bölgesi'nin dört bir tarafında işçilere ödetilmeye çalışılıyor. Ancak Purmo işçisi gibi mücadele yolunu seçen işçiler sermayenin saldırısına karşı durabiliyorlar.

55 gündür greve devam eden Purmo işçileri, istedikleri sözleşmeyi patrona kabul ettirene kadar mücadele etmeye kararlılar. Tıpkı Gates işçilerinin grevi gibi Purmo işçilerinin grevi de zaferle sona erecektir.

Kararlı Mersen işçisi mutlaka kazanacak! Yaşasın Mersen grevi!



Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) bulunan Mersen fabrikası işçilerinin grevi 19 Nisan'dan bu yana kararlılıkla devam ediyor. Mersen işçileri 2022 yılında Birleşik Metal-İş sendikası Gebze 1 No'lu Şube'de örgütlenip, yasanın gerektirdiği çoğunluğu sağlayarak bakanlıktan çoğunluk tespiti belgesini aldılar. Fakat patronun yetkiye itiraz etmesi sonucunda toplu sözleşme hakkına sahip olabilmek için 2 yıl boyunca mahkemenin sonuçlanmasını beklediler. Mersen'in Fransız patronu bu 2 yıl boyunca "Yasal hakkımızı kullanı-

yoruz, mahkemenin kararına saygı duyacağız." dedikten sonra mahkeme sendikaya toplu sözleşme yetkisini vermesine rağmen masaya oturmadı. Patronun bu tutumu sonucunda Mersen işçileri ise yasal süreci bekledikten sonra greve çıktılar.

Son 2 yılda patron, Mersen işçilerini yıldırma için türlü türlü çabaya girdi. Sendikalı işçilere iftira atarak tazminatsız olarak işten attı, üyeleri istifaya zorladı, tehdit etti. Bunlar da yetmedi, işçilerin evlerine gidip işçilerin ailelerini işçilere karşı kışkırttı fakat bir türlü sonuç alamadı. Mersen patronunun bu

tutumu Fransız emperyalizminin yalancı demokrasi maskesinin altındaki gerçek işçi düşmanı yüzünü bir kez daha göstermiş oldu.

Bahar aylarında greve çıkan Mersen işçileri, sıcak yaz havasına da "Bana mısın?" demiyor. Grev çadırında firesiz bir şekilde nöbetlerini tutuyorlar. 19 Nisan'dan bugüne geçen 75 günde coşkularından hiçbir şey kaybetmeyen grevciler, başladıkları işi bitirmeye kararlılar.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde ve çevre sanayi bölgelerinde çalışan fabrika işçileri de sınıf dostları da grevcileri yalnız bırakmıyorlar. Birleşik Metal-İş'te örgütlü farklı fabrikalardan işçiler, başka konfederasyonlarda ve işkollarında örgütlü işçiler vardiyalarından çıkıp sık sık Mersen çadırını ziyaret ediyorlar. Hâlihazırda sınıf dayanışması örneği sergilenen Mersen grevi sahiplenildikçe kazanacak. Dayanışma gösterenler de mücadelenin bir ucundan tutmanın onurunu yaşayacak. Bu yüzden herkesi dayanışmayı büyütme çağırıyoruz. Yaşasın Mersen Grevi!

Klas Klima'da sendika düşmanlığına cevap direniş oldu!

İzmir'de Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Klas Klima'da Birleşik Metal-İş sendikasının fabrikada çoğunluğu sağlayarak sendikal yetkiyi almasının ardından patron tarafı yetkiye itiraz etti ve 4 öncü işçiyi işten çıkarttı. Bunun üzerine öncü işçiler 25 Haziran Salı günü fabrika önünde yaptıkları basın açıklamasıyla direniş başladı.

2003 yılında Torbalı'da kurulan ve 15 yıldır Çiğli OSB'de üretim yapan fabrikada endüstriyel ısıtma-soğutma ve havalandırma sistemleri üretiliyor. Geçtiğimiz yıl Polonya sermayesinin çoğunluk hissesini aldığı firma ürünlerinin çoğunu ihracata ayırıyor. İhracatla döviz kazanan patron tarafı, üretime başladığı günden beri işçileri asgari ücret seviyesinde sefalet ücretlerine

mahkûm ediyor. 2024 yılının başında sendikal örgütlenmeye başlayan işçiler Mayıs ayında çoğunluğu sağlayarak Çalışma Bakanlığına başvurusunu yaptı ve Birleşik Metal-İş sendikası Klas Klima fabrikasında yetkili sendika oldu. Yetki belgesi patron tarafının eline geçer geçmez patron, işçilerin örgütlülüğüne sendika düşmanlığıyla yanıt verdi. İşten atılan işçilerin yanı sıra fab-

rika içinde işçilere uygulanan mobbing de artmış durumda ve işçiler işten atmayla tehdit ediliyor. Bunun üzerine işçiler de fazla mesaiye kalmama kararı aldı ve kapı önündeki arkadaşlarına sahip çıkıyor.

Vardiya değişimleri, yemek ve çay molalarında işçiler kapı önündeki arkadaşlarını sloganlarla, al-



kışlarla selamlıyor ve asla yalnız bırakmıyor. Klas Klimaya sendika girecek! Atılan işçiler işe iade edilecek!



Gebze'den bir kafe işçisi

NATO'nun yıkılması için seferber olalım!



Merhaba yoldaşlar, Ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Göz açıp kapayıncaya kadar 2024'ün yarısını geride bıraktık. Bu süreçte hepimizin gündemi kriz, savaş, geçim sıkıntısı, işsizlik ve daha nice oldu ve olmaya devam ediyor. Her şey karamsarlığını ve belirsizliğini korurken bir yenisini

daha geçtiğimiz günlerde Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, üçüncü dünya savaşı tehlikesinden bahsederek ekledi.

Bugün kuzeyimizdeki Rusya-Ukrayna savaşında nükleer tehditler kol geziyor, güneyimizde İsrail, Gazze soykırımının ardından savaşı Lübnan ve İran üzerinden sürdürme peşinde. Geline noktada ne Ukrayna ne İsrail bu savaşı yürütebilecek durumda olmasa da, gerek AB emperyalizmi gerek ABD emperyalizmi kayıtsız şartsız desteğiyle bu vahşeti üstlenmiş durumda. Türkiye de bir NATO üyesi olma hasebiyle bu sa-

vaşın doğrudan merkezinde rol alıyor. İncirlik Üssü, Kürecik Radarı ve diğer tüm tesisleriyle NATO'nun başlatacağı kanlı bir savaşa vekâlet etmek üzere hazırda.

Lakin yoldaşlar, bu kanlı savaşa ve emperyalizme karşı Denizlerin yolundan giderek dur diyecek bizleriz. Bugün bizlerin örgütlülüğü, birliği, mücadelesi dünya halklarının barışı ve kardeşliği için en mühim mesele. Bu yüzden her alanda NATO'nun yıkılması için mücadele etmeli ve emperyalist zincirleri kırmalıyız.

Borusan Limanı'nda sendika hakkı için mücadele devam ediyor

Bursa Gemlik'te bulunan, Borusan Holding'e bağlı Borusan Limanı'nda Liman-İş sendikasında örgütlendiği için tazminatı işten atılan 37 işçinin sendikayla birlikte verdiği mücadele devam ediyor. 1 ayı geride bırakan mücadelede işçiler; haklarını almaya, iş yerine sendika girinceye kadar mücadele etmekte kararlı.

Eylemler artarak devam ediyor, mücadele büyüyor!

Liman-İş sendikası Borusan Limanı önünde anayasal hakkı için direnişi sürdürürken, farklı bölgelerde ve alanlarda eylemlerini arttırarak mücadeleyi

büyütmeye devam ediyor. Sendika önce Borusan Limanı'ndaki hukuksuzluğu Bursa Gemlik meydanında basın açıklamasıyla meydanlara taşıdı. Ardından Borusan Holding'in İstanbul'daki binası önünde de yaşananları kamuoyuna duyurarak Borusan'da yaşanan haksızlıkları dile getirdi,

mücadeleye sonuna kadar devam edebileceklerini vurguladı.

Borusan işçilerinin verdiği bu onurlu hak ve hukuk mücadelesi kazanacak, Borusan'a sendika girecek. Borusan işçileri mücadelesini kazandığında, memlekette hakları için mücadele eden tüm emekçi halk kazanacaktır!



Özel sektör öğretmenleri ekmek, gelecek ve memleket için eylemde!

Özel sektör öğretmenleri, eğitim iş kolunda belirli süreli iş sözleşmesi nedeniyle mevsimlik işçi muamelesi görüyorlar, iş güvenceleri yok ve yasak olmasına rağmen asgari ücret altında ücretlere çalışmak zorunda kalan öğretmenler var. Eğitim emekçileri maruz kaldıkları haksızlıklar karşısında örgütlenip kurdukları Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası ile insanca yaşanacak koşullar için mücadele ediyorlar.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası mücadeleye 26 Mayıs 2024 Pazar günü başlattıkları eğitim nöbeti ile devam ediyor. Başta taban maaş haklarının geri verilmesi olmak üzere taleplerinin, ilan edilmeye hazırlanan Öğretmen Meslek Kanununda (ÖMK) yer alması için başlattıkları eğitim nöbeti, TBMM Çankaya kapısı önünde devam ediyor. Özel sektör öğret-

menlerine eğitim nöbetlerinin 32. gününde Devrimci İşçi Partili eğitim emekçileri olarak dayanışma ziyaretinde bulunduk.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'na göre, Türkiye'de sayıları 200 bine yaklaşan özel okul öğretmenleri ortalama 17 bin lirayla 25 bin lira arasında bir aylık ücret alıyor. Bunun dışında pek çok okul, kurs ya da dershanede asgari ücretin altında çalışan öğretmenler bulunuyor. Özel sektör öğretmenlerinin temel sorunları arasında, 10 aylık süreli sözleşmeler yer alıyor. Öğretmenler genellikle her yıl yenilenen 10 aylık sözleşmelerle işe alınıyor. Böylece bir yılını doldurmadan işten çıkarılan öğretmen, kıdem tazminatı hakkını alamıyor; her yıl işten çıkarılma ya da sözleşmesinin yenilenmemesi tehdidiyle yaşıyor.

2014 yılında Yusuf Tekin'in

müsteşarlığı döneminde Özel Öğretim Kurumları Kanunu'ndan kaldırılan "taban maaş" hakkı, bir özel okul öğretmenin, kamudaki denginden daha düşük maaş alamayacağını düzenliyordu. Taban maaş uygulamasının kaldırılmasıyla birlikte binlerce öğretmenin asgari ücrete mecbur edildiğini söyleyen sendika, 2014'e kadar olduğu gibi, kamudaki meslektaşlarıyla aynı özlük haklarına ve maaşa sahip olmak için mücadele ediyor.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'nın verdiği haklı ve meşru mücadele nedeniyle konu hakkında konuşmak durumunda kalan Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin "sorunları çözeceğiz" dese de adım atmış değil. "Bize söz değil yasa lazım" diyen özel sektör öğretmenleri mücadelelerini sonuç almaya kadar sürdürmeye kararlı! Emekçi halkımızı Özel Sektör Öğretmenleri Sendikasıyla beraber eylemde olan, "Ekmek, gelecek ve memleket için emekten yana bir ÖMK istiyoruz!" diyen eğitim emekçilerinin bu haklı mücadelelerine sahip çıkmaya ve dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz!



Perfetti Van Melle'den bir işçi

Birlik olup bu mücadeleyi kazanacağız!



Merhaba dostlar ben, İstanbul Esenyurt'ta bulunan, Vivident ve Mentos gibi büyük sakız markalarının üretildiği Perfetti Van Melle fabrikasında çalışan bir işçiyim. Hepinizin yakından bildiği gibi fabrikamızda şu an devam eden bir direniş ve sendikal mücadele verilmekte. Siz dostlara yaklaşık 6 aydır devam eden süreci özetlemek, işçilere yapılan baskılardan bahsetmek isterim.

Sendika yetkisinden önce, çay molalarını ve dinlenme molalarını düzenli bir şekilde gerçekleştirirken, şu an işçilerin çalıştığı birçok bölümde çay ve sigara molaları kaldırıldı. Fabrikanın birçok noktasına güvenlik kameraları yerleştirildi ve işçiler her noktada yöneticiler tarafından bu kameralardan izlenip, dinlenme vs. gibi ufak durumlarda bile tutanak tutuluyor. İçerde baskıların yanı sıra bir tutanak furyası ile biz işçileri yıldırıyorsa, sendikadan vazgeçirmeye çalışıyorlar. Yöneticiler her

yerde sendikal olanlarla selamlaşmayacağız diyerek içerdeki yalakalarına sendikal işçileri aratarak istifaya zorluyor. Birçok arkadaşımızın yerleri değiştirilerek, huzursuzluk yaratılıyor. Önceleri Perfetti Van Melle Fabrikası çok güçlü bir firma biz buraya sendika falan sokturmayız diyen patronlar, şu an işler kötü küçülmeye gideceğiz sendika firmaya zarar verdi, diyerek bizleri birbirimize kırdırmaya çalışıyorlar.

Perfetti fabrikası ne kadar büyük bir firma olsa da, biz Perfetti Van Melle işçileri olarak şunu çok iyi biliyoruz ki ayrı gayrı demeden birlik olduğumuzda biz işçiler onlardan çok daha güçlü ve büyüğüz. Biz Perfetti işçileri olarak mücadelemize devam edeceğiz, atılan arkadaşımızı işe geri alıp fabrikamızda toplu sözleşme masasını kuracağız ve sendikamızla birlikte olup bu mücadeleyi kazanacağız.

Kristal Yağ işçisi grevle kazanacak!



İzmir'de bulunan Arkas Holding ortaklı Kristal Yağ İzmir A.Ş. yönetimi ile Tektgıda-İş Sendikası İzmir 3 No'lu şubesinde örgütlü işçiler arasında devam eden toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinde anlaşma sağlanamadı. İşçiler 11 Haziran'da grev pankartını işyerine astı.

İşçi ücretlerinin asgari ücret seviyesine kadar düşmüş olduğu işyerinde, patron ve sendika 13 Şubat 2024 tarihinde toplu iş sözleşmesi görüşmelerine başladı. Görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine sendika 28 Mayıs tarihinde grev kararı aldı. Yapılan grev oylamasında tüm işçiler greve evet dedi. 11 Haziran sabahı halaylarla grev pankartı asıldı.

Kristal Yağ işçileri, patronun

rahatlıkla karşılayabileceği ücretler talep ettiklerini, buna rağmen patronun anlaşmaya yanaşmadığını belirtiyor. Arkas milyonlarca lira ticaret hacmi olan ve birden fazla sektörde ticaret rekorları kıran bir şirket. Fakat işçilerine asgari ücreti dayatıyor, istemediklerinde kapıyı gösteriyor. İnsanca yaşanacak bir ücret talebiyle greve çıkan Kristal Yağ işçilerinin kazanması, işçi sınıfına açlık koşullarını reva gören patronlara karşı tüm işçi sınıfının bir kazanımı olacaktır.

Kristal Yağ işçilerinin grevi kazanacak!

Esitaş'ın dersleri ve görevlerimiz

Kocaeli Dilovası Makine İhtisas OSB'de bulunan ve yakın dönemde Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen Esitaş (Artache) fabrikası 10 Haziran günü yapılan bir eylem ve ardından 145 işçinin işten atılmasıyla gündeme geldi. Esitaş'ta geçtiğimiz Şubat ayında Birleşik Metal-İş yetki için gerekli çoğunluğu sağlamış, patronun sendikasıyla pazarlık amacıyla bir işçi işten atmasına sendikalı işçiler fabrika işgaliyle cevap vermişti. 12 saat süren işgalin ardından hem işten atılan işçi geri alınmış hem de sendikal örgütlenme patrona kabul ettirilmişti. Esitaş (Artache) işyerinde bir işçinin dahi verilmediği güçlü bir birlik ve örgütlülük halinden, işçilerin aralarında bölündüğü ve patronun da bu fırsattan 145 işçiyi atarak faydalandığı bir noktaya nasıl geldiği izaha muhtaçtır.

Yaşananların arkaplanı

Esitaş işçileri 1 yıldan uzun bir süredir devam eden örgütlenme çalışmalarını 2024 yılının Şubat ayında taçlandırarak Çalışma Bakanlığı'ndan yetki belgelerini aldılar. Yetki belgesinin gelmesiyle birlikte patron bir öncü işçiyi iş-

ten çıkardı. Bunun üzerine Esitaş işçileri şalteri indirerek fabrikayı işgal ettiler. Yaklaşık 12 saat süren işgal sonuç verdi ve patron işten çıkardığı işçiyi işe geri almak zorunda kaldı. Daha sonra toplu sözleşme masası kurularak sendika ile patron arasında müzakere süreci başladı. Sözleşme müzakereleri devam ederken işçilerin pazarlık gücünü arttırmak için sendika mesaiye kalmama eylemi başlattı. Bu eylem sözleşme görüşmelerinin erken bir aşamasında başlanmış olması patronun olası bir greve karşı stok yapmasını önlemek açısından önemli. Patron tarafı da bu süreçte kendi açısından bazı hamlelerde bulunuyordu. Sözleşme görüşmeleri devam ederken, patronun istihdam fazlasını bahane edip 60 işçiyi işten çıkartma girişimi, sendikanın ve Esitaş işçilerinin kararlı tutumu ile engellendi. Ayrıca toplu sözleşme müzakereleri sürerken ikinci mola hakkının alınması, temsilcilerin üretimde çalışmaması ve sendika odası gibi kazanımlar da elde edilmişti. Bu tür kazanımlar genellikle ilk sözleşmenin sonrasında elde edilmektedir.

Son olarak sıcakların başlamasıyla beraber Esitaş fabrikasında da birçok fabrikada olduğu gibi işçilerin sıcakta çalışmak zorunda kalmaları yeni bir mücadele konusu oldu. Bu durum üzerine fabrika yönetimi ile konu hakkında görüşüldü ve çözüm konusunda adım atılması yönünde anlaşmaya varıldı. Fakat sıcakta çalışmak hem çok stresli hem de sağlık açısından oldukça riskli bir durum. Sıcaklık sorunu Esitaş fabrikasında birkaç işçinin fenalaşmasına ve baygınlık geçirmesine sebep oldu. Bu olayların ardından Esitaş baştemsilcisi iş durdurmak istedi. Sendikada bir toplantı yapıldı. Sendika yönetimi ise iş durdurma eylemini erken buldu ve buna karşı çıktı. 60 işçiyi çıkartma niyetini açıkça masaya getirmiş olan patronun, bu tür bir eylemi saldırmak için bahane olarak kullanabileceğini, başka yöntemlerin değerlendirilmesini önerdi. Fabrika yönetiminin havalandırma sistemi için bir ihale yapması sağlanmış ve süreç başlamıştı. Havalandırma sisteminin projesinin yapılması, tedarik edilmesi ve kurulum bir süre alacağı için, geçici olarak fabrikanın

belirli bölgelerine fan koyulması, mola sayısının artırılması gibi önlemlerin alınması için müzakere etmek ve adım atılmadığı takdirde eylem yapmak mümkündü. Ancak baştemsilci iş durdurmada ısrarcı oldu, sonunda sendikadan istifa edeceğini söyleyerek bu konunun tartışıldığı toplantıyı terk etti ve sendika şubesinde çıktı.

Baştemsilci ertesi gün gerçekleşen toplu sözleşme görüşmesine de katılmayarak fabrikada bazı yöneticilerle fabrikayı sendikasıyla pazarlıklara girişti. Ayrıca fabrikadaki WhatsApp gruplarından da işçilere "bundan sonra sendikası bir yol izleyeceğiz" gibi mesajlar göndererek fabrikayı sendikasıyla pazarlamak için çabaladı. Daha sonra baştemsilci ve bir temsilci, sendikayı karşılarına almayı doğru bulmayan bir işçiyi darp ettiler. Fabrikada bunlar yaşanırken sendikada da toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyordu. Bu süreçte temsilciler tarafından havalandırma sorununun dışında sendikanın toplu sözleşmeyi düşük bir zam oranıyla ve işçilere sormadan imzaladığına dair bilgilendirmeler yapıldı. Oysa sendika, patron tarafından sunulan son teklifi reddetmiş ve süreç resmi arabuluculuk aşamasına geçmişti.

Tüm bu yaşananların ardından sendikanın şube yönetiminin kararıyla baştemsilci ve temsilci görevden alındılar. Patron da görevden alınmalarının peşine her ikisini de işten çıkardı. Bu olayların yaşandığı 7 Haziran Cuma gününden itibaren işten atılan baştemsilci ve temsilci, işe geri alınmaları amacıyla iş durdurma eylemi örgütlemeye çalıştılar. 10 Haziran'da yapılan eylem 100'ün üzerinde işçi katılırken 300'ün üzerinde işçi ise eylemi doğru bul-

mayarak eyleme katılmadı. Patron birlik sağlanmadan gerçekleşen bu eylem vesilesiyle ortaya çıkan zaafi değerlendirerek, eylem sürecinde yer alan 145 işçiyi işten çıkardı.

Açılan yaranın merhemi işçilerin birliği

Atılan 145 işçinin de içeride kalan 300 işçinin de çıkarları ortaktır. Bu işçilerin ne surette olursa olsun birbirleriyle karşı karşıya gelmeleri ise sadece ve sadece Esitaş patronuna yarayacaktır. İşte bu yüzden sendikaların, sosyalistlerin ve işçi sınıfına destek veren herkesin birinci önceliği Esitaş işçilerinin birliğini sağlamaktır. Yaşanan gerçekleri göz ardı eden yüzeysel değerlendirmeler zarar vericidir. Sadece gerçekler sınıf mücadelesine hizmet etmektedir. Esitaş'ta yaşanan süreci sınıfın birliğini bozmaktan, örgütlülüğünü kırmaktan, mücadelesini zayıflatmaktan çekinmeksizin sendikal rekabetin bir aracına dönüştürmeye yönelik çabalar ise asla kabul edilemez. İşçileri örgütlü mücadeleden uzaklaştıran ve bölen her hareket işçi sınıfına değil patronlara hizmet etmektedir.

Bu yazı 20 Haziran 2024'te Gerçek gazetesi internet sitesinde yayınlanmış olan yazının özetlenmiş bir versiyonudur. Yazının tamamına Karekodu okutarak ulaşabilirsiniz.



Ölümünün 100. yıldönümünde Lenin'in mücadele mirası Gebze'de:

"Dünya işçi sınıfının devrimci önderi: Lenin"

Devrimci İşçi Partisi, 2024 yılını Lenin'in ölümünün 100. yılı olması vesilesiyle Lenin yılı ilan etmiş, bu kapsamda tüm yıla yayılan etkinliklerle Lenin'i ve devrimci mirasını anlamayı ve anlatmayı önüne hedef olarak koymuştu. Bu kapsamdaki etkinliklerden biri de DİP Gebze bürosunda "Dünya işçi sınıfının devrimci önderi: Lenin" başlığıyla düzenlendi.

Chen Solar baştemsilcisi yoldaşımız, açılış konuşmasıyla Lenin'in hayatını kısaca özetledi, Lenin'in işçi sınıfının iktidarda olduğu tarihteki ilk devleti yaratan Ekim devriminin önderi olduğunu anlattı. Lenin'in yolunda işçilerin birliği halkların kardeşliği diyerek, sosyalist dünya devrimi ile bu kanlı düzeni ortadan kaldırmabileceğimizi vurguladı. Açılış konuşmasının coşkulu havası salondan gelen sloganlarla sürdü.

Ardından Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran kürsüye geldi. Sunumuna Türkiye ve dünyanın güncel sorunlarının ilaça değil ameliyatla çözülecek düzeye geldiğini belirterek başladı. Kenya'da IMF programına karşı başlayan halk isyanına değinerek iktidarın neşteri tuttuğunu, Türkiye'de halkın benzer bir tepki vermesini engellemek üzere düzen muhalefetine anestezi yapmak üzere "normalleşme" adı altında göreve koştüğünü belirtti. İşçi sınıfını Lenin'in yolunda düzen partilerine karşı uyanık olmaya çağırıldı. Sunumun devamında yoldaşımız işçi sınıfını ve fabrikaları merkeze alan devrim stratejisi, toplumun tüm ezilenlerine yönelik proletaryanın politika yapması ve onları mücadeleye kazanması gerekliliği, işçi sınıfının aydınlarının mücadeledeki önemi, işçi sınıfının kitlesel bu-

lunduğu gerici sendikalarda dahi örgütlenme ve politika yapma gerekliliği gibi Lenin'in düşünsel mirasının bugün dahi göz ardı edilen birçok noktasına değindi. Sunum, Lenin'in yolunda dünya devrimi için mücadele çağrısı ile sona erdi.

Katki ve sorularla zenginleşen etkinlikte ilk sözü alan yoldaşımız Lenin'in güncelliğine dair bir tartışma açtı. Tartışmada sanayi proletaryasının bazı merkez ülkelerde sanayisizleşme sonucu azalsa bile dünya genelinde büyüdüğü, sınıf merkezli teorinin bu anlamda devam ettiği, yanlışlanan "proletaryaya elveda" diyenlerin ideolojisi olduğu vurgulandı. Devamında söz alan Levent Dölek yoldaşımız, Lenin'in ve Bolşeviklerin burjuvazi ve emperyalizme karşı uzlaşmaz tutumunda hep azınlıkta kaldığını ama sebat ederek devrime ön-



derlik ettiğini, bugün de azınlıkta kalsak da burjuvaziye ve emperyalizme karşı uzlaşmaz tutumun ileride mutlaka kazanacağını söyledi. Daha sonra sözü alan bir kadın yoldaşımız Lenin'in önderi olduğu Ekim devriminin işçi kadınlara getirdiği hakları vurguladı. Tek Gıda İş Örgütlenme

Sekreteri Yunus Durdu, iktidarın emekçilere saldırı planına karşı örgütlenmenin ve bu saldırılara karşı işçi sınıfı ayağa kalktığına buna hazır olmanın önemine vurgu yaptı. Etkinlik dünya devrimi için mücadele dilekleri ve sloganlarla sona erdi.

Sungur Savran

CHP damgası

S u eleştiriye bir göz atar mısınız?

“15 Temmuz’un ardından, ‘terörle mücadele’ adına girişilen iki yıllık OHAL süreci, başkanlık referandumunun yolunu açarken, muhalefet 15 Temmuz sonrasında birçok kritik gündemde ‘Yenikapı ruhu’ ile iktidarın arkasına dizildi.”

Ya da şuna?

“Hileli referandum olarak tarihe geçen 2017 Başkanlık Referandumunda yapılan hukuksuzluklara seçim sonrası itirazlar sürerken (...) Kemal Kılıçdaroğlu ise YSK kararı sonrası sessizliğini ‘Karşı tarafın silahları vardı’ şeklinde açıklayacaktı.”

Başka da var:

“Bakanlar Kurulu iki yılda 36 Kanun Hükmünde Kararname yayınladı (...) Üniversitelerden sol görüşlü akademisyenler tasfiye edildi (...) Selahattin Demirtaş, Figen Yüksekdağ, Enis Berberoğlu gibi birçok milletvekili tutuklandı. (...) Tüm bunlar olurken, CHP ve yeni kurulan İYİ parti liderlikleri, halka ‘itidal’ ve ‘seçimi bekleme’ çağrısı yapmakla yetindi.”

2023 seçimleri bile:

“Kişisel ikballerin ve parti çıkarlarının ön plana çıktığı aday belirleme süreçleri azınlığa düşmüş dinci gerici iktidar cephesine (...) yol açmış oldu.”

Çıkarılan sonuç da firaklı:

“Tüm kurumların çürüdüğü, Meclis’in göstermelik bir hale geldiği, yargının bağımsızlığının kalmadığı, ‘illegal faşist yargı çetelerinin’ devreye girdiği bir ülkede tek umut halkın örgütlülüğü için uğraşacak olan devrimcilerdir.”

Bunları okuyan okurlarımız soracaklardır: “Acaba yazarımız Gerçek gazetesinin eski sayılarından alıntılar mı yapıyor uzun uzun?” Bazıları, “yahu dil benzemiyor, ama söylenenleri biz Gerçek gazetesinde çok okuduk. Ne olsa gerek bu alıntılara dikkat çekilmesinin nedeni?” diyebilir

Biz size anlatalım, değerli okurlarımız: Türkiye’nin Menşevik, yani burjuvazinin partilerini destekleyip ekmek ve hürriyeti onlardan bekleyen solu kendini manevralarla kurtarmaya çalışıyor. “Uyandı” diyeceğiz ama uyandı falan yok. Bu tür fikirler, son zamanlarda Özgür Özel “normalleşme” patikasına gireli beri bu tür partilerin hepsinde görülüyor. Sol Parti’nin organı olduğunu hâlâ sadece Pazar Eki’nde hatırlayan, geri kalan sayfalarında hem CHP propagandası yapan hem CHP’li yazarların zehrini hitap ettiği emekçi halka yaymaya devam eden BirGün gazetesinde de sık sık dile getiriliyor.

Evet, gazetemiz Gerçek ve partimiz Devrimci İşçi Partisi, farklı bir dille de olsa, AKP-MHP istibdadına, Türkiye’nin tepesine çökmüş bu gerici ittifaka karşı CHP’nin mücadele aracı olamayacağını yıllardır döne döne anlattı. Bu sözde “muhalefet”in, sonunda iktidarla uzlaşacağını çok daha zengin örneklerle, çok daha bütünsel, çok daha Marksist bir dille izah etti. BirGün’ün ekinde şimdi bir politik merkez görüşlerini ifade ediyor. Tarihi çağrışimler yaratmak amacıyla kullandığı ad “Yol Politika Kolektifi”. Savunduğu politikanın Marksizmden, yani sınıf mücadelesinden fersah fersah uzak olduğunu anlamak için, yukarıda verilen alıntılarda OHAL dönemini nasıl tarif ettiğine bakmak yeter. Erdoğan’ın bizzat kendisinin patronlara, “biz OHAL’i grevleri engellemek için getirdik” dediğini ve o dönemde gerçekleşen çok sayıda tek imzalı grev yasağını zikretmeyi unutanlar, (kendisi de elbette önemli olan) üniversitelerden uzaklaştırılmaları hatırlıyorlar. Kürt halkının temsilcilerinden Demirtaş’ın yedi yıldır hapiste olmasına yolu açan dokunulmazlıkların toptan kaldırılması oylamasında, Kılıçdaroğlu’nun CHP milletvekilleri ile birlikte olumlu oy kullandığını unutuyorlar ama tarihte bir virgül olan CHP’li Enis Berberoğlu’nun adını zikretmeyi unutuyorlar. Ne de olsa Kılıçdaroğlu’nun “Adalet Yürüyüşü”nde yanında yer aldılar!

Bunlardan daha önemlisi, Pazar Eki’nde güya CHP’den bağımsızlaşmaya zemin olacak bu görüşleri ifade ederken bir yandan da CHP’nin işçi sınıfını anesteziyle uyutma politikasının tamamlayıcı parçası olan Gebze mitingini birinci sayfadan veriyorlar.

Bundan da daha vahimi var: Yol Politika Kolektifi, yukarıdaki alıntılarda sergilenen CHP’ye yönelik bütün eleştirilere rağmen Sol Parti’nin, her defasında kuzu kuzu sandığa gidilip oyların CHP’ye verilmesini savunduğunu gizliyor. Devrimci İşçi Partisi’nin savunduğu gibi (adı önemli değil fikir önemli elbette) Bağımsız Sosyalist Odak tarzı, burjuvaziden bağımsızlaşmayı toplumun gündemine getirebilecek bir alternatif politikadan vebadan kaçır gibi kaçtığını gizliyor. CHP’ye partinin çok önemli bir isminin ödünç aday olarak (hem de İstanbul Beyoğlu Belediye Başkanı adayı olarak!) verildiğini gizliyor. Seçim politikasında bağımsızlık boyutundan çok daha önemli olarak sosyalist partilerin sınıf içinde örgütlenmesinin gerekliliğini bütünüyle görmezden geldiğini gizliyor.

Proletarya sosyalizmi işçiye, emekçiye, halka sadece her zaman doğruyu anlatmaz. Aynı zamanda fikri ile zikri birdir. Gerekirse özeleştiri de yapar. Küçük burjuva sosyalizmi ise kendini manevralarla korumayı politikanın baş sanatı sayar. Kararı tarih verecektir.

AKP ve CHP’nin ittifakı işçi sınıfına ve emekçi halka karşı



CHP Genel Başkanı Özgür Özel ardı ardına mitingler yapıyor. Mayıs ayında önce İstanbul Saraçhane’de öğretmen mitingini ardından da Ankara’da emekli mitingini yaptı. Haziran ayına Rize’de çay mitingine başlayan Özgür Özel, Tekirdağ’da çiftçilerin sorunlarına yönelik bir buğday mitingini yaptıktan sonra en son olarak 30 Haziran’da Gebze’de “geçinemiyoruz” sloganıyla emek mitingini düzenledi.

Hak alma değil gaz alma mitingleri

Hepsi geniş kitlelerin önemli sorunlarıyla ilgili mitinglerdi. Ancak bu mitingler emekçi halkın bu sorunlar etrafındaki mücadelesini bir adım dahi ileri götürmedi. CHP öğretmenleri mitingde topladı ama eğitim emekçilerinin mücadelesini ileriye taşımak için hiçbir şey yapmadı. Çiftçileri alanda topladı ama köylülere mücadeleye sevk etmek için en ufak bir adım atmadı. İşçi mitingini düzenledi ama işçi mücadelesini büyütecek bir eylemde bulunmadı. Bunda şaşılacak bir şey yok. Çünkü bu mitingler işçinin, emekçinin, köylünün mücadelesini büyütmek ve birleştirmek için değil, gazını almak ve söndürmek için yapıldı.

Yumuşama ve yumuşatma operasyonu

CHP işçinin, emekçinin, emek-

linin, köylünün sorunlarını dile getiriyor ama çözüm olarak ne sunuyor? Özgür Özel’in Erdoğan’a talepler sunmasından başka koskoca bir hiç! Emekçi kitlelerin taleplerini iktidara iletmesi için Özgür Özel’in aracı olması bu taleplerin etkisini artırıyor mu? Tam tersine Erdoğan bir yandan Özgür Özel’le yumuşama görüşmeleri yaparken bir yandan da bu görüşmeleri halkın şikayetlerini adeta göğsünde yumuşatıp taca atmak için kullanıyor.

Mehmet Şimşek ve Yalçın Karatepe dört buçuk saat ne konuştu?

Tüm bunlar olurken CHP ekonomi kurmayı Yalçın Karatepe’yi hâlihazırda emekçi halk düşmanı kemer sıkma politikalarının yürütücüsü olan Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’in yanına gönderdi. Tam dört buçuk saat konuştular. Bu kadar uzun ne konuştunuz diye sorulunca da Mülkiye mezunu olduklarını hatırlatarak okul hatıralarını konuştuklarını söylediler. Tabii sermayenin saldırı programını halka dayatmak için aramızdaki işbölümü ve koordinasyonu konuştuğumuz diyecek halleri yoktu. Mehmet Şimşek çıkıp “Sayın Karatepe’ye sizin seçimler öncesinde Millet İttifakı olarak ilan ettiğiniz ekonomi programını uyguladığımı söyledim o da bundan duyduğu memnuniyeti ifade etti”

demeyecekti elbette. Ya da Yalçın Karatepe çıkıp “Sayın Şimşek’e sonuçta biz ana muhalefet partisiyiz, son yerel seçimlerden de birinci parti çıktık, milletin ekonomik sıkıntılarını dile getirmezsek olmaz, biz bu talepleri dile getiririz gerektiğinde eylem de miting de yaparız dedim ama biz bunları yapıp gaz almazsak maazallah sosyal patlamayı engelleyemeyiz diye kendisine güvence verdim” diye konuşmayacaktı şüphesiz.

CHP emekçi halkın sözcüsü değil sermayenin partisidir! Sınıfının çıkarlarını korumaktadır!

Ama biz bu görüşmenin ardından yaşanan gelişmelerden sonuçları çıkarabiliyoruz. CHP’nin yaptığı gölge boks muhalefetinden cesaret alan Mehmet Şimşek’in kemerleri daha da sıkılaşmaya başlamasından her şeyi görebiliyoruz. CHP, emekçi halkın sözcüsü değil, sermayenin partisidir. Her zaman olduğu gibi sermayeye hizmet etmekte ve bu hizmetin parçası olarak şu anda sermaye adına ülkeyi yöneten Erdoğan’a ve Mehmet Şimşek’e alan açmaktadır. İşçinin, emekçinin, emeklinin, öğretmenin, çiftçinin sorunlarının çözümü düzen siyasetinden bağımsız şekilde birleşmekte, örgütlenmekte ve mücadele etmektedir.



Kıbrıs savaşının 50. yıldönümünde hikâyeler ve gerçekler:

Emperyalistler, sömürgeciler, kara paracılar, kontrgerilla, mafya ve çeteler adadan dışarı! Kıbrıs Kıbrıslılarıdır!

20 Temmuz Kıbrıs savaşının 50. yıldönümü. Bu yıldönümü vesilesiyle "Barış hareketi" olarak adlandırılan askeri müdahalenin haklılığına, yedi düvele karşı yapıldığına dair hikâyeler anlatılacak. Bu hareketin, adadaki Türklerin güvenliğini sağlamak için zorunlu olduğu ve Türk ordusu olmasa Kıbrıs'ta Türk ve Müslümanların asla güvende olmayacağı söylenecek. Eğer ada Kuzey ve Güney olarak bölünseydi (Taksim) Rumların Kıbrıs'ı Yunanistan'la birleştireceği (Enosis) bu nedenle başka bir seçeneğin olmadığı iddia edilecek. Dönemin başbakanı ve başbakan yardımcısı olarak hükümet ortağı olan Ecevit ve Erbakan'a övgüler düzülecek. Türk Mukavemet Teşkilatı'nın kurucusu ve sonradan kurulacak olan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı olacak olan Rauf Denktaş bir millî kahraman olarak yâd edilecek.

Peki, 50. yıldönümünde neler söylenmeyecek?

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin 1960'tan önce İngiliz emperyalizminin sömürgeci olduğu, 1960'ta Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla adanın resmî bağımsızlığını kazandığı...

Kıbrıs'ta İngiliz aleyhtarı ve bağımsızlıkçı hareketlerin 1950'li yıllardan itibaren yükselmesi karşısında Türkiye'de Rum karşıtı bir "Kıbrıs davası" duyarlılığı yaratmak için İstanbul'daki Rum azınlığa karşı 6-7 Eylül saldırılarının doğrudan NATO eliyle kurulan gizli kontrgerilla teşkilatı tarafından tertiplendiği...

1961 yılında Kıbrıs Cumhuriyeti'nin, anti-emperyalist akımların etkisiyle kurulan Bağılantısızlar Hareketi'ne katıldığı ve buna İngiltere ve Türkiye hükümetleri ve onların Kıbrıs'taki siyasi uzantılarının karşı çıktığını... Rauf Denktaş'ın siyasi kariyerine İngiliz sömürge savcısı olarak başladığı ve Kıbrıs'ta İngiliz sömürgeciliği aleyhindeki siyasetlere karşı İngiliz emperyalizminin en güvendiği isimlerden biri olduğu...

1974'te adada Enosis taraftarı cuntanın iktidarı ele geçirmesinin ardından Türkiye Kıbrıs'a askeri harekât yapma kararı alırken, çıkartma yapılmadan önce Ecevit'in İngilizlere ortak askeri operasyon yapma teklifinde bulunduğu. ABD'nin çıkartmaya taraftar olmadığı ama karşı da çıkmadığı. Bu savaşı iki NATO üyesi Türkiye ile Yunanistan'ı çatışma içine sokmayacak şekilde kontrol etme stratejisi izlediği.

Ecevit'in harekâtın başarıya ulaşmasının ardından ABD'li yetkililerden birinin kendisini "sizi kutularım" diyerek tebrik ettiği...

Kıbrıs savaşının ardından Türkiye ve Yunanistan'daki iktidarların sürekli, birbirlerine karşı ABD'nin ve NATO'nun desteğini almaya çalıştığı, bunun ABD emperyalizmi tarafından bugün olduğu gibi o zamanlarda da sonuna kadar kullanıldığı... Bu süreçte NATO'dan ayrılan Yunanistan'ın ABD'nin "bizim çocuklar" dediği 12 Eylül askeri cuntası ve Kenan Evren tarafından NATO'ya tekrar alınmasının desteklediği... Kıbrıs'ın bölünmesini kalıcılaştıran Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin Kenan Evren'in Amerikancı cuntası tarafından emperyalizmin icazetiyle ilan edilmiş olduğu...

Kıbrıs'ta halen Ağrotur ve Dikelya adında iki İngiliz askeri üssü olduğu... Bu üslerin varlığının ve adadaki meşruyetinin hiçbir aşamada Türkiye hükümetleri tarafından tartışma konusu edilmediği... Bu üslerin, Birinci Körfez Savaşı ve Irak işgalinde, Yugoslavya'nın NATO tarafından bombardıman edilmesinde, Afganistan savaşında, yakın dönemde ise Libya'ya, Suriye'ye karşı yürütülen emperyalist harekâtlarda bölgeye kan kusturduğu... Ni-



hayet İsrail'in Gazze'de yürüttüğü soykırımda bilfiil askerî ve lojistik destek üssü olarak görev yaptığı...

Kıbrıs'ta Türk Kıbrıslıların söylendiği gibi güvende olmadığı... Adanın kuzeyinin adeta Türk mafyasının cirit attığı bir kara para cennetine dönüştürüldüğü... Kutlu Adalı cinayetinin arkasındaki devlet görevlilerinin ve kontrgerilla elemanlarının yakın zamanda bu yasadışı örgütlenmelerin parçası olan Sedat Peker tarafından ifşa edildiği... Son olarak Halil Falyalı cinayetinin de yine TSK'ya bağlı Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı'nın dibinde gerçekleştiği... Kıbrıslı yerli Türklerin, adanın her türlü suç organizasyonu tarafından istila edilmesinden dolayı büyük bir güvenlik endişesi içinde olduğu...

Türk Kıbrıslıların Türkiye'nin ekonomik yardımlarını Türkiye'deki ekonomik krizin adaya

taşınması olarak yaşadığını... Türkiye hükümetinin Kuzey Kıbrıs'a yaptığı ekonomik yardımların karşılığında adeta İMF gibi dayatmalarda bulunduğu... Bunun Kuzey Kıbrıs'taki sendikalar tarafından sürekli eleştirildiği...

Kıbrıs'ta Enosis ve Taksim dışında bağımsız ve birleşik bir Kıbrıs Cumhuriyeti'nin de bir seçenek olduğunu... Ancak "Kıbrıs Kıbrıslılarıdır" diyecek Türk ve Rum Kıbrıslıların eşitliğini ve kardeşliğini sağlayacak, bağımsız ve birleşik bir Kıbrıs Cumhuriyeti'nin adadaki yabancı askeri güçlerin meşruyetini sorgulatacağını, en başta da İngiliz üslerini tartışma konusu haline getireceğini... Dolayısıyla Kıbrıs'ın Kıbrıslılara bırakılmasının sadece Türk ve Yunan hâkim sınıflarının değil en başta adayı batmaz bir uçak gemisi olarak kullanan İngiliz ve Amerikan emperyalizminin de işine gelmeyeceği...

Kıbrıs Kıbrıslılarıdır! Tek Çözüm Bağımsız Birleşik Sosyalist Kıbrıs!

Bunların hiçbirini yani gerçeği anlatmayacaklar. Türk ve Yunan işçi sınıfının, bölgenin tüm ezilen halklarının yararına olan tek şey ise gerçeklerdir. Devrimci İşçi Partisi ve Gerçek gazetesi bu gerçekleri anlatacak ve ısrarla "Kıbrıs Kıbrıslılarıdır" diyecektir! Ne adanın kuzeyinin Türkiye tarafından ilhakının ne de Avrupa Birliği'nin çözüm olduğunu, Güney

Kıbrıs'ın Avrupa Birliği eliyle Kuzey Kıbrıs'ın KKTC vasıtasıyla emekçi halkın hiçbir sorununa çözüm getirmediği gibi adayı parça parça kara para cennetine dönüştürmesinin bunun kanıtı olduğunu anlatmayı sürdürecektir. Devrimci İşçi Partisi öncelikle Türkiye hâkim sınıflarının ada üzerindeki sömürgeci çıkarları ve eylemleri başta olmak üzere adadaki yabancı boyunduruğunun her türlü biçimine karşı çıkmaya, İngiliz üslerini adadan kovmak ve Kıbrıs'ı emperyalizmin batmaz bir uçak gemisi olmaktan çıkartıp, halkların kardeşliğinin adası yapmanın tek yolu olan Bağımsız Birleşik Sosyalist Kıbrıs için mücadele etmeye devam edecektir! Ada genelinde işçi sınıfının birliği, emperyalist güçlerin politikalarına karşı en güçlü cevaptır. Bu yolda Türk ve Rum Kıbrıslı, Yunan ve Türk işçi ve emekçilerinin enternasyonal dayanışması en büyük gücümüz olacaktır!

Levent Dölek

Bitmeyen eksen tartışması: Yurtta ve cihanda orta yol yok!

Temmuz ayında iki önemli toplantı olacak. Önce BRICS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika'nın İngilizce baş harfleri ile ifade edilen ekonomik işbirliği örgütüdür daha sonra Mısır, Etiyopya, birleşik Arap Emirleri ve İran da katılmıştır) toplantısı yapılıyor ardından da NATO zirvesi toplanacak. Türkiye her iki toplantıda da Erdoğan'ın katılımıyla en üst düzeyde yer alacak. Türkiye'nin dış politika eksenini kayıyor mu tartışması bir kez daha ısınacak gibi görünüyor. Bu tartışmalarda stratejik yönelişlerle taktik manevraları, yapısal ilişkilerle konjonktürel yakınlaşmaları birbirinden ayırt edebilmek son derece önemli. Erdoğan'ın BRICS toplantısında Putin'le görüşmesi Batı emperyalizminin yaygın organlarında hoş karşılanmayacak elbette. Bu görüşmenin ana konularından biri olan Suriye'de Esad'la normalleşme girişimleri de öyle. Ama bir yandan Batı basını Erdoğan'ın manevralarına dair kuşularını yazarken diğer yandan Türkiye'de eksen kayması tartışmaları yapılırken arka planda gerçek siyaseti belirleyecek olan yine Türkiye kapitalizmini ABD'nin tepesinde olduğu emperyalist sisteme bağlayan yapısal ilişkiler olacak.

S-400 füzeleri krizi nereye bağlandı? Türkiye eksen mi değiştirdi? Laflara değil eylemlere bakın. Meşhur Türk SIHA'ları İdlid'te, Libya'da, Kafkasya'da ve nihayet Ukrayna'da sahada hep Rusya'yı ve müttefiklerini vurdu. Suriye'de Türkiye, Rusya ve İran arasında yürütülen Astana sürecini hatırlayalım. Batı'yı tedirgin etmişti. Ancak zaman içinde Türkiye'nin üçlü masada NATO'nun ve bilhassa da İngiliz emperyalizminin çıkarlarının da bir temsilcisi olarak oturduğunu gördük. Ukrayna savaşı çıktığında Türkiye'nin NATO üyesi olup da yaptırımlara boylu boyunca katılmaması, Batı emperyalist kamuoyunda kuşku ve eleştiriyle karşılandı. Ama zaman içinde Türkiye'nin bu pozisyonunun da NATO tarafından kullanıldığını, Rusya ile diyalogun Türkiye üzerinden gerçekleştirildiğini, öte yandan Türkiye'nin bu savaşta hiçbir aşamada diplomatik, siyasi, askeri manada tarafsız olmayıp sadece pozisyon olarak değil, fiilen de Ukrayna'nın yanında yer almasının sağlandığını gördük. Nihayet Türkiye devleti İsrail'in Gazze'deki soykırım saldırısına 7 ay boyunca bilfiil destek oldu. İktidar İsrail'le ticareti tamamen kestiğini açıkladıktan sonra bile halen arka kapıdan, farklı ülkelerden faturalandırılarak ticareti sürdürüyor, Azerbaycan üzerinden İsrail'e giden stratejik petrol akışını ise durdurmuyor.

Yani Erdoğan ve istibdad rejiminin dış siyaseti bol bol taktik manevralar gerçekleştiriyor ama Batı emperyalizminin eksenine oturan stratejik yönelişinden vazgeçmiyor. Bu sadece bir oportünizm meselesi değil. Emperyalizmle kurulmuş olan ve bağımlılık yaratan yapısal ilişkilerin sonucu. Örneğin BRICS ülkeleriyle ticareti arttırmaktan, ikili ilişkileri geliştirmekten konuşabilir hatta dolar dışında ortak rezerv para gibi fantastik projeleri de tartışabilirsiniz. Ama günün sonunda Avrupa Birliği'ne Gümrük Birliği'yle bağılsınız ve bağımsız bir gümrük politikanız bile yok! S-400 füzeleri alırsınız ama günün sonunda NATO'ya 5.madde ile bağılsınız. İncirlik'ten Kürecik'e ülke topraklarını emperyalizme tahsis etmişsiniz. S-400 almışsınız ama ABD'nin İncirlik'teki atom bombalarını çıkartamamışsınız.

Türk sermayesi Soğuk Savaş dönemindeki kadar anti-Rus ve anti-Çin değil. Çünkü artık Rusya Sovyet, Çin de sosyalist değil. Eskiden Koçlar, Sabancılar mülkiyetlerini tehdit ettiği için ölümüne düşmandı Rusya ve Çin'e... Şimdi Rusya'da yatırımları var. Çin'i dünya kapitalizmine bağlayan kuşak yol projesinin de Türkiye'deki resmi muhatabı oldular. Ama Türk sermayesi de günün sonunda Rusya ve Çin'le iş yapar ama Amerikan ve Avrupalı emperyalist tekellerle ortaktır. İşte tüm bu yapısal ilişkiler Erdoğan'ın BRICS toplantısında yaptığı manevraların günün sonunda NATO'daki efen-dileriyle pazarlık yapmak için olacağını bize anlatmaktadır. Aslında dönüp Hakan Fidan'ın Habertürk'te yaptığı röportajı izleyin, tüm bunları tane tane nasıl anlattığını, Türkiye'nin Batı emperyalizminin ekseninden kopmayacağı bir dış politika hattını nasıl ince ince işlediğini göreceksiniz.

Buradan emperyalizmden asla kopamayacağımız sonucuna mı varacağız? Tabii ki hayır! Buradan Erdoğanlarla Fidanlarla kopamayacağımız sonucuna varıyoruz. Onların dış siyaseti, Koçların, Sabancıların ve semir-dikçe onların TÜSIAD'ına benzeyen MÜSIAD'ın çıkarlarına dayanıyor. Emperyalizmden kopmak ise tüm dünya halkları gibi Türkiye'nin emekçi halkının da refahı ve güvenliği için bir zorunluluk. Emperyalizmin ekseninde manevra yapmaktan değil AB'nin Gümrük Birliği zincirinden, ülkeye çöreklenmiş emperyalist üslerin ve NATO üyeliğinin zilletinden kurtulmaktan bahsediyoruz. Amerikan emperyalizminden korkmayın! Biden-Trump açık oturumunu tüm dünya izledi. Dünyanın hakimiyim diye geçinen ülke, kendi başına geçirecek yürüyen ölü bir zombiden ve cehalette dünya markası bir faşistten başkasını bulamıyor. Afganistan'dan Irak'a, Ukrayna'dan Filistin'e tokat üstüne tokat yedi. Geçmişte generalleri sabahleyin erken kaldırıp darbe yaptıran CIA, Venezuela'dan sonra Bolivya'da da rezil oldu!

Emperyalizm batıyor! Onunla dibe batmak mı ondan kopup hayatta kalmak mı? Sadece Türkiye'nin değil tüm dünyanın karşısında olduğu büyük yol ayrımı bu! Batı emperyalizmden kopmak şart ama BRICS'lerin ŞİO'ların (Şanghay İşbirliği Örgütü) hâlâ bir alternatiften çok orta yol arayışından ibaret olduğunu da görmek lazım. Batı çöküyor ama sistem olarak ondan kopmayan Doğu'nun yükselişi de onunla birlikte yavaşlıyor ve geriliyor. Bu başlı başına ve çok önemli bir tartışma. Ama eninde sonunda apaçık bir gerçek karşımızda duruyor: Yurtta ve cihanda orta yol yok! Ya sosyalizm ya barbarlık!

Siyasi cinayetin siyasi davası: Sinan Ateş davası nasıl faşizmin siyasi operasyonuna dönüştü?

Ülkü Ocakları Eski Genel Başkanı Sinan Ateş'in Ankara Çukurambar'da siyasi bir cinayetle öldürülmesi, MHP'nin merkezinde yer aldığı bir suç çemberini gündeme getirdi. Cinayetin sebebinin Sinan Ateş'in MHP'den ayrılması olduğu söylenirken, dava sürecinde, MHP'nin, cinayetin merkezinde olduğunu gösteren kanıtlar ortaya çıktı. Tetikçilerin Ülkü Ocakları'na ait bir araçla kaçırıldığı, Ülkü Ocakları genel merkez yöneticisinin cinayet öncesinde istihbarat toplamaya yönelik istihbarat men-suplarıyla yazışmalar yaptığı ortaya çıktı. Bu kişi, MHP milletvekili Olcay Kılavuz'un evinde yakalandı. Dava sürecinde MHP'nin yayın organı Türkgün mecrasından, konunun üzerine giden gazetecilere yönelik tehdit içerikli yayınlar yapıldı ve Sinan Ateş'in eşi de MHP'yi karalamaya çalıştığı iddiasıyla ileri sürülen siyasi söylemler eşliğinde, ölümle tehdit edildi ve duruşmaya çelik yelekle katılmak zorunda kaldı.

MHP tüm bu gerçeklere rağmen

Sinan Ateş cinayetine kendi partilerine karşı düzenlenmiş bir komplo olduğunu iddia ediyor. Bu konuda yalnız değil. Yargı da şu ana kadar MHP'yle paralel hareket etti. İlk soruşturma dosyasında olan, basın tarafından da kamuoyuna açıklanmış bulunan ve açıkça MHP'ye işaret eden deliller sonradan iddianameye konmadı. MHP ve Ülkü Ocakları'nda yönetici görevinde olan şüphelilerin dosyası ayrıldı. Mahkemede bu kişilerle ilgili müşteki avukatlarının sorduğu sorulara ilk başta savcı karşı çıktı. Bu, gerçeği ortaya çıkarmakla görevli bir savcının değil, olsa olsa bir MHP avukatının tutumu olabilirdi. Mahkeme başkanı da aynı doğrultuda hareket etti, MHP ve Ülkü Ocakları bağlantılı bu kişilerle ilgili sorularını reddetti.

MHP'ye karşı komplo değil, MHP'nin siyasi operasyonu

Bu manzara MHP'nin kendine karşı komplo olduğunu iddia ettiği davanın, MHP'nin bir siyasi operasyonuna dönüştüğünü gös-

teriyor. Zira ayan beyan işlenmiş ve açık kanıtlarla MHP ve Ülkü Ocakları'nın ilişkili olduğu ortaya konmuş bir cinayet davası bu şekilde sulandırılıyorsa, mahkeme, hakikati açığa çıkarmak yerine MHP'ye kalkan olacak şekilde hareket ediyorsa, Sinan Ateş gibi MHP ve Ülkü Ocakları ile ters düşenlerin onun yaşadığı akıbeti her an yaşayabilir demektir. Mahkemeye çelik yelekle gelmek zorunda kalan Sinan Ateş'in eşine bir saldırı yapılsa, ya da Türkgün gazetesinin hedef aldığı gazetecilerin başına bir şey gelse, bunlarla ilgili davalar da aynı yargı sistemi tarafından MHP'yle ilişkilendirilmeden adi vaka muamelesi görecekler.

Nitekim bu durumun gayet bilincinde olan ve MHP'yi aklama stratejisinin bir parçası olarak "azmettirici benim" diye ifade verip tüm sorumluluğu üstüne alan Doğukan Çep isimli kişi, duruşma salonuna "Bay Kemal nerede" diye bağırarak adeta bir siyasi pozisyon ilanı yapıyor. Bu bağırış Ayhan Bora Kaplan'ın, yargılandığı

mahkemenin başkanına, Süleyman Soylu'yla özdeşleşen "bitanem" sözünü kullanarak hitap etmesini akıllara getirmektedir. Sanıkların, ilk ifadelerini alan savcıların Devlet Bahçeli'nin ismini vermeleri doğrultusunda telkinde bulunduğunu söylemeleri, yine Ayhan Bora Kaplan davasını anımsatıyor. O davada da soruşturmayı yürüten polis şeflerinin Erdoğan'a yakın bazı isimlerle ilgili ifade almak için telkinde buldukları iddia edilmiş, hükümete karşı darbe girişimi suçlamaları yapılmış, bir aşamada polis şefleri görevden alınmış, ardından da tutuklanmışlardı.

Öte yandan Erdoğan'ın Sinan Ateş'in eşiyle görüşmesiyle başlayan başka bir süreç daha var. Erdoğan da bu dosyayı Bahçeli'ye karşı bir koz olarak elinde tutuyor. Bir bakmışsınız ki dosyası ayrılan isimler bir anda mevcut dosyanın içine girmiş. Bir bakmışsınız iddianameye konmayan deliller yeniden dosyaya eklenmiş. Ama emin olabiliriz ki bu siyasi dava hangi yönde ilerlerse ilerlesin bu, istibdadın iç

hesaplaşmasının bir unsuru olarak kalacaktır. Bu davadan adalet bekleyenler yanılıyor. Sinan Ateş'in ölümünü bir trajedi olarak sunanlar ve ondan bir demokrasi şehidi yaratmak isteyenler yanılıyor. Azmettirici Doğukan Çep mahkeme-de Hasan Ferit Gedik'i öldürmekle, Gülsuyu Mahallesi'nde uyuşturucu çetelerine karşı direnen sosyalist gençlere silah sıkmakla övünen konuşmalar yapıyor. Sinan Ateş'in bu eylemleri dolayısıyla kendisini nasıl kutladığını "hayallerimi gerçekleştirdin" dediğini anlatıyor. Bu katilin sözlerine güvenecek değiliz. Ama faşistlerin torbacıları tetikçi olarak kullanmaya Sinan Ateş Ülkü Ocakları başkanlığından ayrıldıktan sonra başladığına da çocuklar bile inanmaz. Bir trajedi varsa o da halkın evlatlarını torbacılara kurşunlatanların gün gelip aynı kurşunların hedefi olabileceğidir.

9 aydır süren Siyonist soykırımı durdurmak için emperyalizme, Siyonizme ve istibdada karşı mücadele edelim!

Filistin'deki soykırım dokuzuncu ayını doldurdu ve hala Filistin halkının üzerine bomba yağmaya devam ediyor. Ölü sayısı 37.000'i aştı. 20.000'den fazla kayıp/kaydedilen insan var, bunlar muhtemelen yıkıntılardan altındalar. Gazze, kaldırılması yıllar alacak bir moloz yığını haline geldi. Altyapının üçte ikisi yok oldu. Ekonomi durdu, tarım alanlarının önemli bir bölümü yok edildi. Az sayıdaki üretim tesisi imha edildi. Okullar, hastaneler, mezarlıklar, Gazze'yi Gazze yapan her şey bombalara hedef oldu. El Şifa hastanesinin Kasım ayında tutuklanan başhekiminin geçtiğimiz gün salıverildikten sonra anlattıklarından anlıyoruz ki, İsrail esir aldığı binlerce Filistinli'ye inanılmaz işkenceler yapıyor. İsrail, Filistin'i tam bir cehennem çevirdi!

Bunları İsrail tek başına yapamadı, yapamazdı. Öncelikle ABD, Siyonist soykırımın başından bu yana İsrail'e toplam 12,5 milyar dolar yardım yaptı, İsrail'i koruyan Demir Kubbe sistemini kurdu ve geliştirdi, Gazze'ye insanî yardım yollayacağını diyerek bir iskele kurdu, bu iskeleden İsrail'in Gazze'deki operasyonlarına destek verdi, askerleri sahaya inerek katliamlara katıldı. Birleşmiş Milletler'de Filistin halkının nefes almasını sağlayacak her tür girişimi engelledi. İngiltere, İsrail'in Gazze'deki katliamını desteklediğini defalarca açıkladı, Aralık ayından itibaren uçakları Gazze üzerinde İsrail'e destek amaçlı uçurdu, Mayıs ayındaki Nuseyre kampı katliamında İsrail ve ABD'ye istihbarat sağladı. Almanya ve Fransa, ülke-

lerindeki Filistinlilerin ve Filistin dostlarının ağzını sıkıca kapamak için eylemlere, Filistin bayrağına, hatta kufiyeye giyilmesine bile yasak getirdi. Almanya İsrail'in en büyük silah tedarikçilerinden. Soykırım boyunca bundan geri adım atmak şöyle dursun, 2022'ye kıyasla İsrail'e silah sevkiyatını on kat arttırdı. Güney Afrika'nın İsrail aleyhinde açtığı davaya İsrail lehine müdahil oldu. İspanya, İrlanda ve Norveç dışındaki tüm Avrupa ülkeleri, Refah saldırısı ya da Hizbullah ile savaşa girme gibi emperyalizmin taktik olarak istemediği girişimler dışında İsrail'in katliamlarına koşulsuz destek oldular. Avrupa Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen, soykırımın ilk günlerinden itibaren birliğin İsrail'e koşulsuz desteğini papağan gibi tekrarlayıp durdu.

Sadece bunlar mı? Mısır'ın Kenan Evreni, Filistinlilerden ve Hamas'tan ödün patlayan Sisi zaten Gazze üzerindeki ablukanın uygulayıcılarından biri idi. 2014 yılında Gazze'ye malzeme sağlayan binlerce tünele deniz suyu basarak Gazze'yi nefessiz bırakmıştı. Soykırım başladığında İsrail ile ilişkilerini asla bozmayacak şekilde çizgiyi Gazzelilerin Mısır'a sürülmesinden çekti. Katliamı ara ara kınasa da, İsrail'in katliamlarını durduracak hiçbir şey yapmadı. Suudi Arabistan, İsrail ile savaştan önce sürdürdüğü normalleşmeye ara verdi, ama savaş bitince geri döneceğinin sinyalini de verdi. Birleşik Arap Emirlikleri, Ensarullah Kızıldeniz'i Siyonizme kapatınca, İsrail'e kıyak yaparak Dubai'den

Hayfa'ya kara köprüsü oluşturdu. Böylelikle İsrail'in kaybı bir hayli azalabilirdi.

Bitti mi? Hayır. Hamas'ın müttefikleri, Filistin halkının hamisi pozlarına yatan Katar ve memleketimizdeki istibdad rejimi de destekçiler arasında. Kimse Hamas'ın siyasi kanadı Katar'da diye, Katar tamamen Hamas'ın ardında sanmasın. Hamas'ın Suriye'den çıkıp Katar'a yerleşmesi, ABD'nin uygun bulması ile olmuştu. Katar, yarısı ABD üssü olan bir ülke. İsrail ile ticaretini de soykırım boyunca kesmiş değil. Türkiye'nin başına musallat olmuş istibdad rejimi, soykırım sürerken İsrail'i koruyan Kürecik üssünü kapatmak bir yana, buradaki NATO radarından alınan bilgileri İsrail'e verilmesinden (ki bu açıktır) rahatsızlık dahi belirtmedi. O sıralar soykırımı NATO üyelerinin desteğine bir ödül olarak İsveç'in NATO üyeliğini onaylamakla meşgulü. Emekçi halkımız sokaklara dökülerek İsrail ile ticaretin engellenmesini istedi, istibdad bu isteğe soykırımın 7 ayı boyunca kulaklarını tıkadı. Sonrasında da bu adımı atmışsının yerel seçimlerdeki hezimetinde etkili olduğunu anladıktan sonra, isteksiz de olsa ticareti kestiğini açıkladı. Ancak firmaların bunu rahatlıkla aştığı yakın zamanda anlaşıldı. Üstelik de bugün soykırımın 9. ayında hala İsrail'in petrolü Azerbaycan'dan gelip Türkiye'den naklediliyor.

Filistin halkının zaferi bizim de zaferimizdir

Buraya kadar sayılanların hepsi, farklı düzeylerde de olsa, is-

tinatsız, amasız-fakatsız, açık bir şekilde İsrail'in yanında saf tutmaktadır. Bunların tamamı hem Filistin halkının hem de emekçi halkımızın düşmanıdır. Türkiye'nin işçi ve emekçileri, her zaman söylediğimiz gibi Filistin halkının kader ortağıdır, müttefikidir. İsrail ile iş yaparak zengin olan patronlar, bizim de kanımızı emenlerdir. Siyonizmin ruh ikizi, memleketimizde işçi sınıfının ve emekçi halkın katili, Sivas'ın, Çorum'un, Maraş'ın faili faşist harekettir.

Müttefikimiz kazansın diye mücadele ediyoruz. Partimiz ve onun bir inisiyatifi olan Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları, istibdada, emperyalizme ve Siyonizme karşı planlı ve sistemli bir mücadele yürütüyor, yürütmeyi sürdürecektir. Zira görevlerimiz her gün daha da acil, daha da yakıcı bir hal alıyor. Hamas'ı yene-meyip rezil olan İsrail, Gazze'deki katliamı derinleştirme niyetinde. Refah'a yönelik derinlikli bir kara

harekâtı ölü sayısını ikiye katlayabilir. Benzer bir başarısızlığı kuzeyde Hizbullah'a karşı yaşıyor ve anlaşılın savaşı oraya da yaymak, belki de Lübnan'ı tekrar işgal etmek istiyor. Bu da yeni katliamlar demek. İsrail soykırım yaparken bile Türkiye'de Siyonist propagandayı sürdürüp, festivallere sponsor dahi olabiliyor. Emekçi halkımız istibdadın Filistin konusundaki yalanlarına olduğu kadar Özgür Özel gibilerin Hamas terör örgütüdür diyerek İsrail'e puan kazandıran propagandalarına da maruz kalıyor ve etki altına alınıyor. Zilletle mahkûm değiliz, yılmadan çalışalım ve bu memleketi de, tüm Batı Asya'yı da, tüm dünyayı da emperyalizme ve Siyonizme dar edelim!



İrkçi provokasyonlar insanlığın düşmanı, iktidarın can simidi

Kayseri’de 6 yaşındaki bir kız çocuğuna yapılan taciz, göçmen karşıtı bir tedhiş hareketine dönüştü. Tacizde bulunan kişinin Suriyeli olması bahane edilerek ilgisi ve suçu olmayan göçmenlerin işyerleri ateşe verildi. Uzun süredir göçmen karşıtı, ırkçı bir politika izleyen parti ve çevreler bu gelişmeleri fırsat bilerek yangına benzin dökmeye başladı. Bir kez daha göçmen karşıtlığı ve ırkçılık halkın ekonomik ve sosyal problemler dolayısıyla biriken haklı öfkelerini çarpıtarak, haksız şekilde suçsuz insanlara yöneltti. Bu olay üzerinden Suriyelilere karşı kışkırtılan ırkçı tepki, tacize uğrayan ve yine Suriyeli olan çocuğa yönelik bir duyarlılığı yansıtmıyor. İrkçilik ve göçmen karşıtlığıyla zehirlenmiş ve yozlaşmış bir toplum sadece Suriyeli çocuklara en büyük korkuları yaşatmakla kalmıyor, göçmen ya da yerli tüm çocuklarımızın bugünü ve geleceğini karartıyor.

Ülkemizde çocuk istismarına karşı duyarlılığın yükselmesi için, sadece istismarcıların en ağır şekilde cezalandırılması değil, aynı zamanda çocuk istismarını dini ya da başka türlü kisveler altında meşruleştirilen her türlü kurumun dağıtılması gerekiyor. Mahallelerin koşullarından eğitim kurumlarına kadar çocukların yaşamını güvenli kılacak sosyal ve ekonomik şartların oluşturulması gerekiyor. Bunların hiçbirini sağlamayan, bu yetmiyormuş gibi çocuk istismarını meşrulaştıran söylem ve eylemlere alan açan, bu konudaki tartışmaları halkı din ve inanç temelinde bölüp kutuplaştırmak için kullanılan siyasi iktidarın suçları, göçmen karşıtı ve ırkçı hareketlerin yarattığı toz duman içinde görünmez hâle geliyor.

AKP ve MHP’nin güçlü olduğu bir şehir olan Kayseri’de Erdoğan’ı istifaya çağır-



ran sloganlar sosyal medyaya yansıtıldığında bundan memnuniyet duyanlar yanılıyor. Göçmen karşıtlığı ve ırkçılık, Erdoğan’a ve istibdad rejimine karşı ekmek ve hürriyet mücadelesini güçlendirmeye aksine yozlaştırır, böler ve zayıflatır. Zaten bu ırkçı propagandayı yükseltenlerin siyasette ne yaptıklarına, hangi dönüşleri ne kadar hızla gerçekleştirdiklerine herkes çok dikkatle bakmalıdır. İktidarı göçmen karşıtlığı ve ırkçılık temelinde sıkıştıranların bir süre sonra iktidar pastasından kendilerine pay kapmak için nasıl fırıldak gibi döndüklerini gördük. Cumhurbaşkanı aday olan Sinan Oğan’ın saraya doğru yaptığı U dönüşü ortada. Onu aday gösteren Zafer Partisi’nin lideri Ümit Özdağ ile aralarında siyasi, ahlaki, insani düzeyde hiçbir fark yok. Aralarında bir iş bölümü var.

Bunda şaşılacak bir şey olmamalıdır. Zira göçmen meselesi etrafında göçmen karşıtı ve ırkçı temelde pompalanan bir sahte muhalefet, iktidarı tedirgin etmiyor. Ona manevra alanı açıyor. Çünkü bu tür bir sahte ve yoz muhalefet, istibdadın ölümüne korktuğu sınıfsal tepki ve hareketleri bastırıyor, yozlaştırıyor, hedeften saptırıyor. Göçmen sorununda doğru, insani ve hakkaniyetli tutum işçilerin birliğine ve halkların kardeşliğine dayanır. Göçmen sorununda hedefimiz göçmenler değil Türkiye’yi “geri kabul anlaşması” ile göçmen deposu haline getiren Batı emperyalizmidir. Geri kabul anlaşması derhâl iptal edilmelidir. Göçmen sorununda hedefimiz, göçmenler değil, göçmen emeğini sömürerek, göçmen işçilerle yerli işçileri birbirine karşı oynayarak kârına kâr katan patronlardır. “Suriyeliler giderse bu ülkenin ekonomisi çöker”, “Mülteciler olmasa ekonomi batır” diyenlerdir. Yerli ve göçmen ayrımı yapmadan işçiler aynı çatı altında örgütlenmelidir. Yerli ve göçmen tüm çocukların güvenli ve aydınlık geleceğini inşa etmek için insani, erdemli ve doğru olan yol budur.

Sivas katliamının 31. yıldönümünde İkitelli’de: İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği ile kazanacağız!

Devrimci İşçi Partisi Sivas Madımak katliamının 31. yılında kaybettiğimiz canları anmak, sorumlulardan hesap sormak için, 2 Temmuz’da İstanbul İkitelli’de “Sivas’ın hesabını sormak için örgütlen! Yeni katliamları engellemek için kardeş kavgasına karşı sınıf kavgası” şiarıyla yürüyüş ve basın açıklaması düzenledi.



Devrimci İşçi Partisi İkitelli bürosu önünden başlayan ve emekçi halkın desteği ve sloganlarla gerçekleştirilen yürüyüşün ardından basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması, Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek’in yaptığı konuşma ile başladı. Yoldaşımız konuşmasında, bu katliamın arkasında, MİT, NATO artığı kontrgerilla ve o dönemin siyasi iktidarının var olduğunu, bu güçlerin bir araya gelerek organize bir şekilde Sivas halkını provoke ettiğini ve 35 canımızın aramızdan ayrılmasına sebep olduğunu belirtti. Dolayısıyla bu katliamın devletin bildiği, önlemediği ve görmezden geldiği devletlülük katliam olduğunu vurguladı. Sivas katliamından sonra Yaşar Kemal’in yaptığı konuşmaya atıf yaparak bu kara lekeyi yapanlardan, canlarımızı katledenlerden hesabı emekçilerin soracağını söyledi.

Yoldaşımızın konuşmasından sonra okunan basın açıklamasında, İkitelli’nin emekçi halkı işçilerin ve halkların kardeşliğini sağlamaya, Sivas katliamının üzerinden 31 yıl geçse de bu katliamın hesabını sormaya davet edildi. Açıklama mezhepçilik, ırkçılık, göçmen düşmanlığını kışkırtarak her türlü kirli yöntemi kullanarak emekçi halkı bin parçaya bölmeye çalışacaklara asla geçit vermemeye, emekçi halkı ırk, mezhep ve inanç ayrımı göstermeden birleşmeye çağırıldı. Basın açıklaması “Sivas’ı unutma, unutturma! Kahrolsun ırkçılık, mezhepçilik. Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” sloganlarıyla bitirildi.

İzmir Altındağ’da 2 Temmuz: Sivas’ın hesabını sormak için örgütlen!

Devrimci İşçi Partisi Sivas katliamının 31. yıldönümünde İzmir’in emekçi mahallelerinden Altındağ’da “Sivas’ın hesabını sormak için örgütlen!” şiarıyla mahalle halkının ilgiyle katıldığı bir anma etkinliği düzenledi.



Yoldaşımızın 2 Temmuz’un arka planını, suç ortaklarını ve bugünkü görevlerimizi anlattığı konuşma ile başlayan etkinlikte Sivas katliamını anlatan bir belgesel gösterimi yapıldı. Belgesel gösteriminin ardından mahalleden bir emekçi kadın kendi yazdığı şiirlerle katliamda ölenleri ve tüm devrimcileri andı. Ardından bağlama eşliğinde türküler söylendi, mahallenin emekçi kadınları yüzyıllardır ezilen Alevi halkının semahlarını döndüler.

Etkinlik Sivas katliamının hesabını sormak, yeni katliamları engellemek için örgütlenme ve mücadele çağrısıyla son buldu.

İstibdadın yargısından DAİŞ için “öfkeli gençler” kararı: 10 Ekim katliamı davasında insanlığa karşı suçtan beraat çıktı!

10 Ekim 2015’te Ankara’da gerçekleştirilen barış mitinginde DAİŞ’in canlı bombalarla gerçekleştirdiği katliamda 103 kişi hayatını kaybetmişti. Katliamla ilgili görülen dava 2018’de karara bağlanmış, “anayasal düzeni ihlal”, “silahlı örgüt yöneticiliği” ve “kasten öldürme” gibi suçlardan cezalar verilmişti. Yargıtay, katliamcılar taşıyan ve silahlı örgüt kurma ve yönetme suçlaması ile mahkûm edilen Erman Ekinci’nin, “insanlığa karşı suç işleme”den de yargılanması gerektiğini belirterek davayı bozmuştu. 1 Temmuz 2024’te tekrar karara bağlanan davada Erman Ekinci’nin insanlığa karşı suç işlemekten beraat ettirilmesi ve diğer suçlardan cezalandırılması haklı ve büyük bir tepki aldı.

10 Ekim katliamı göz göre göre yaşanmıştı. Katiller bilinmekte ve takip edilmekteydi, son kararda adı geçen Erman Ekinci’nin telefonlarının dinlendiği dahi ortaya çıkmıştı. Ancak katliamda sorumluluğu ve ihmali olan hiçbir kamu görevlisi yargılanıp cezalandırılmadı. Oysa esas sorumlular oradaydı. Katliamın ardından dönemin bakanları İçişleri Bakanı Selami Altınok, Adalet Bakanı Kenan İpek ve Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu gülücükler saçarak açıklama yapmış, “kokteyl terör örgütü” söylemiyle ilk andan itibaren okları tekfirli mezhepçi terörist DAİŞ’in üzerinden başka yere çevirmeye çalışmıştı. Bunun için adeta barış mitingini yapanların bu eylemi kendi kendine yaptığını ima edecek kadar

alçalan, sistematik bir propaganda başlatılmıştı. Bu propaganda, 10 Ekim’de AKP’nin Başbakanı olan Ahmet Davutoğlu’nun daha önce bu örgüt için yaptığı “öfkeli gençler” tanımlamasının bir devamıydı. Katliamdan aylar önce 7 Haziran seçimlerinde tek başına iktidar olacak meclis çoğunluğunu elde edemeyen AKP, Türkiye’yi kanlı bir savaş sürecine sokmuş, 10 Ekim katliamının ardından da muhalefetin miting dahi yapamadığı bir hayalet seçimle tekrar tek başına iktidar koltuğuna oturmuştu. Yani iktidarın katliamda sadece ihmali ve sorumluluğu yoktu, aynı zamanda bu katliamdan siyasi bir yarar da elde etmişti. Devlet görevlilerinin yargılanmamasının yanında iktidardan siyasi olarak da hesap

sorulamadı. Oysa gelinen aşamada insanlığa karşı suçtan verilen beraat kararı sadece katliamda doğrudan rol almış Ekinci’yle ilgili bir karar değildir. İktidarın mezhepçi politikalarla “öfkeli gençler” diyerek tekfirli ve mezhepçi katliamcılarını koruyup kollayan çizgisinin bir devamıdır.

10 Ekim katliamını unutmamak ve unutturmayacağız! Sadece sorumluların yargılanması ve cezalandırılması için değil, bu katliamı, bir istibdad rejiminin inşası için kullanan siyaseti yıkmak için de mücadeleyi sürdüreceğiz.



Ertuğrul Oruç

Dev Sağlık-İş ile barajı yıkalım, özel hastanelerde mücadeleyi yükseltelim

Özel hastanelerde çalışma şartları çok zordur. Hastaneler, aynı madenler gibi çok tehlikeli sınıfta yer alan iş yerleridir. Uzun çalışma saatleri, karşılığı ödenmeyen mesailer, düşük maaşlar, iş güvencesiz çalışma ortamı... Buna karşın Türkiye’de Toplu İş Sözleşmesi (TİS) imzalamış sendikali bir özel hastane bulunmamaktadır. Ne mutlu ki bu gidişi tersine çevirecek TİS’li sendikal örgütlülük için bir fırsat doğmuş durumda.

Türkiye’de bir işçi sendikasının TİS yapabilmesi için o iş kolunda çalışan işçilerin en az %1’ini üye yapmış olması gerekmektedir. Sağlık alanında hâlihazırda iki sendika, Türk-İş’e bağlı Türkiye Sağlık-İş ve Hak-İş’e bağlı Öz Sağlık-İş bu %1’lik iş kolu barajının üzerindedir. Bu iki sendikanın işlevi sağlık alanında mücadelecilik sendikacılığın önünü tıkamaktır. Her ikisi de hükümetle ve başhekimlerle iş tutan sendikalardır.

Neyse ki bu alanda mücadelecilik sendikal geleneği benimsemiş DİSK’e bağlı Dev Sağlık-İş sendikası var. AKP’nin iktidara geldikten sonra uygulamaya koyduğu “Sağlıkta Dönüşüm Programı”, ilk önce iş güvenceli çalışmaya ve sendikal örgütlenmeye saldırmıştı. Bu amaçla sağlıkta taşeron çalışmanın önünü açmış, birkaç yıl içinde kamuda çalışan taşeron işçi sayısı yüz binlere ulaşmıştı. O dönem taşeron işçilerin sendikalaşma hakkını, tüm Türkiye’de çeşitli direnişler, grevler, eylemler ve mitingler yaparak Dev Sağlık-İş kazanmıştı. Hükümet elbette bundan rahatsız olmuş, türlü oyunlarla Dev Sağlık-İş’i örgütlenmesinin önünü tıkamış ve %1’lik barajın altında kalmasını sağlamıştı. Dev Sağlık-İş ayrıca özel hastanelerde de örgütlenme hamleleri yaptı ancak bunlar da özel hastane patronlarının kendi arasındaki dayanışmasına takılmıştı. Şimdi yeniden bir fırsat doğdu. Dev Sağlık-İş, %1’lik işkolu barajını aşmaya çok yakın. Barajı aşmış, TİS yapma yeterliliğine sahip bir Dev Sağlık-İş sendikasının taşıdığı potansiyeli iyi kavramak gerekiyor.

Türkiye’de özel hastaneler 90’ların başına kadar sağlık alanının kıyısında köşesinde yer alırdı. Şimdilerde sayıları 600’ü zorluyor. Özel hastanelerin poliklinik sayılarının, yatak kapasitesinin ve ameliyat sayılarının sağlık sistemi içindeki payı çok yükselmiş durumda. Elbette bu hizmeti üretmek için özel hastanelerde çalışan doktorların ve sağlık emekçilerinin sayısında da ciddi artış oldu. Sendikal örgütlülüğün olmaması nedeniyle özel hastaneler ciddi emek sömürsünün olduğu işyerleri hâline gelmiş durumda.

Örneğin, özel hastanelerde çalışan doktorların ezici bir çoğunluğu bordrolu olarak çalıştırılmıyor, şirket kurarak çalışmak zorunda bırakılıyor. Hastane patronları işveren sorumluluklarından kaçmak için doktorlara bunu dayatıyor. Sağlık Bakanlığı da bu çalışma usulünü onaylıyor. Doktorlarda uzun çalışma saatleri, karşılığı ödenmemiş mesailer, mobbing, iş güvencesiz çalışma vb. de çok yaygın. Sağlık hizmet sunumu hiyerarşisinin en üstünde bulunan doktorların durumu buyken hemşire, teknisyen, laborant, hasta bakım elemanları gibi sağlık meslek mensuplarının özlük hakları ve çalışma şartları çok daha zorlu.

Özel hastanelerde başarılabilecek TİS’li sendikal örgütlenmenin, yalnızca örgütlenen hastanelerde çalışan sağlık emekçileri ile sınırlı kalacağı düşünmemeli, dalga dalga ülkenin dört bir yanına yayılacağından emin olmalıyız. Özel sektördeki bu mücadele mutlaka kamu sağlık alanında karşılığını bulacak, kamuda çalışanların grev hakkı ve çalışma şartlarının iyileştirmesi için mücadeleyi yükseltmesini de teşvik edecektir.

Türkiye sağlık sisteminin pek çok sorunu mevcut. Bu sorunların katlanarak artmasında sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesinin payı büyük. Bu gidişi tersine çevirecek, özel hastanelerin kamulaştırılmasını somut bir hedef olarak önümüze koymayı sağlayacak adım, öncelikle özel hastanelerde TİS’li sendikal örgütlülüğün geçiyor. Bugün acil görev olarak, iş güvenceli, insanca çalışma ve yaşam şartları için, özel hastanelerde çalışan doktorlardan hasta bakıcılara kadar tüm sağlık emekçileri Dev Sağlık-İş’e üye olmalı, karar mekanizmalarına katılıp sendikaya sahip çıkmalı ve sağlık emekçilerinin çıkarları doğrultusunda sendikayı denetlemelidir. İşçi statüsünde olmayan sağlık emekçileri ile sağlık meslek örgütleri ve mücadelecilik sendikalar ise ücretsiz, kamu eliyle verilen, nitelikli bir sağlık ortamını yaratmaya katkı yapmak için ellerinden geldiğince Dev Sağlık-İş’in örgütlenmesine destek olmalıdır.

56 yıl önce 6. Filo’yu denize döken 68 kuşağının emperyalizme karşı mücadelesi sürüyor!



Bundan tam 56 yıl önce 68 kuşağının devrimci gençliği, Dolmabahçe’ye demirleyen ABD gemisi 6. Filo’yu denize döktü. Bu olay, Türkiye’deki emperyalizme karşı mücadele tarihinin en önemli sembolik olaylarından biridir. O dönemki protestolar sayesinde 6. Filo bir kere bile Türkiye’ye gelememiştir. Tarihimizin şanlı sayfalarında yer alan Dolmabahçe eylemi; emperyalizmin tüm dünya halkları için yeni bir dünya savaşı tehdidi yarattığı, Filistin’de yürütülen soykırıma ortak olduğu bir dönemde emperyalizme karşı verilmesi gereken mücadelede önümüzü aydınlatmaya devam ediyor.

1968’in öncesinde gençlikte yükselen anti-emperyalizm kavgası

60’lı yıllarda Türkiye’de emperyalizme karşı mücadele gençlik arasında yükselmeye başlamıştı. Tüm dünyada emperyalizmin yürüttüğü savaşlar Türkiye gençliğinde de emperyalizme karşı tepkileri yükseltmişti. İlk başta üniversitelerde Coca-Cola’yı boykot etme gibi eylemlerle başlayan bu tepki, Kasım 1966’ta işçiler ve öğrencilerin bir araya gelmesiyle kitlesel bir boyut da kazanmıştı. Türk-İş’in Amerikan üslerinde çalışan işçilere yapılan baskıları protesto etmek için düzenlediği mitingde sosyalist gençlik de attığı sloganlarla yerini almış, ABD Enformasyon Merkezi binasını kuşatmıştı.

Ardından 1968 yılının Mayıs ayında Fransa’da barikatlar kurarak ayağa kalkan devrimci gençlik ve onlarla birlikte sermayeye karşı isyanı büyüten Fransız işçi sınıfı tüm dünyada devrim ateşinin yükselmesine sebep olmuştu. Tüm dünyada esen devrimci havanın etkisiyle Türkiye’de önceden yükselmeye başlayan anti-emperyalist hareket yüzünü Kemalizmden sosyalizme doğru çevirmeye başlamış ve emperyalizme karşı mücadele enternasyonalist bir karakter kazanmaya başlamıştı.

Sosyalist anti-emperyalizm kavgamızın tarihinde bir mihenk taşı: 6. Filo eylemleri

İşte Türkiye gençliğinin sosyalist bir karakter taşımaya başlayan anti-emperyalist kavgasının mihenk taşlarından olan 6. Filo protestoları böyle bir atmosferde yükselmeye başlamıştı. 1967 yılında Amerikan donanmasına ait 6. Filo Türkiye’ye geldiği gün protestolarla karşılaşmıştı. ABD’nin bu donanmayı Batı Asya halklarına gözdağı vermek ve Türkiye’deki emperyalizme karşı mücadeleyi dizginlemeye çalışmak amacıyla gönderdiği aşıkardı. 17 Temmuz 1968’de 6. Filo’nun tekrar Türkiye’ye gelmesiyle birlikte üniversitelerde işgallerin sürdüğü bir ortamda gençlik ilk saatlerde protestoya başlamıştı. Polis, aynı gün içerisinde eylemlere katılan öğrencilerin yoğun olarak yaşadığı İTÜ’nün yurdunu bastı ve çıkan çatışmalarda polis tarafından pencereden atılan Vedat Demircioğlu komaya girdi.

Polis baskınının ardından 18 Temmuz’da İTÜ yurdundan Taksim Meydanı’na oradan da sel gibi 6. Filo’nun demir attığı Dolmabahçe’ye öğrenciler akın etti. Kitle polis tarafından durdurulamadı ve gençliğin öfkesiyle birlikte Amerikan askerleri denize döküldü. Ankara’ya da sıçrayan protestolar sonrasında 6. Filo ziyaretini tamamlayamadan İstanbul’dan ayrıldı, devrimci gençliğin mücadelesiyle ABD emperyalizminin donanması kovuldu! Vedat Demircioğlu, 24 Temmuz’da şehit olmuş ve cenazesinde emperyalizme ve işbirlikçilerine öfkeyle dolup taşan gençliğin sloganları yankılanmıştı.

6. Filo’yu denize dökenlerin emperyalizme karşı mücadelesini büyütelim, emperyalistleri ülkeden kovalalım!

Bu eylemin ardından devrimci

öğrenci hareketi çok daha militanlaşmış, 1 Ocak 1969’da ABD büyükelçisi ve “Vietnam Kasabı” olarak bilinen Komer’in ODTÜ’ye ziyareti sırasında arabası öğrenciler tarafından ters çevrilerek yakılmıştı. Emperyalizmin işbirlikçileri yükselen bu anti-emperyalist mücadeleyi bastırmak için kolları sıvamış ve 16 Şubat 1969’da Beyazıt’ta iki öğrencinin öldüğü ve 200’den fazlasının yaralandığı bir saldırıyı faşistler eliyle gerçekleştirmişlerdi. Ancak “Kanlı Pazar” olarak bilinen bu katliam ve daha nice saldırılar gençliğin emperyalizme karşı mücadelesini söndüremedi.

Şimdi Türkiye’nin anti-emperyalist gençliği olarak bu sönmeyen mücadeleyi tekrar yükseltmeliyiz. Bugün kuzeyimizde Ukrayna’da yürütülen savaşla Rusya’ya karşı saldırıya geçen ve üçüncü dünya savaşını körükleyen emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltme günüdür! Siyonizme ve emperyalizme karşı Filistin halkıyla birlikte Filistin’e gidip çarpışan 68 gençliği, bugün Siyonizmin Filistin halkına yönelik gerçekleştirdiği soykırım sürerken İsrail’in yenilmesi ve yıkılması için verilen anti-emperyalist mücadelede bizlere örnek olmalıdır. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak 68 kuşağının bize bıraktığı bayrağı; NATO’ya ve tüm emperyalistlere, onların işbirlikçisi Türkiye sermaye sınıfına ve istibdad cephesine karşı mücadeleyi sürdürmek için daha da yükseltiyoruz. Türkiye NATO’dan çıkana, ülkemizdeki tüm emperyalist üsler kapatılana ve NATO yıkılana kadar 6. Filo’yu denize dökenlerin mirasını sahiplenecek, onların başlattığı kavgayı sürdüreceğiz.

Afrika

Kenya'da yetki asada, asa halkta

Kenya'da Başkan William Ruto'nun kapsamlı vergi reformu paketi halka çarptı. Emekçileri doğrudan etkileyen vergi zamları arasında yakıt vergisi, konut vergisi ve sağlık sigortası vergisi zamları var. Neredeyse bir hafta süren ve özellikle de gençliğin yoğun bir şekilde katıldığı eylemlerin sonucunda Ruto vergi reform tasarısı adı altındaki kemer sıkma paketini yeniden değerlendirmek için geri çekti ancak eylemler yine de durmadı. Komünist Parti'nin de içinde bulunduğu militan işçi sınıfı örgütlerinin öncülüğünü üstlendiği eylemlerde yeni hedef Ruto'nun başkanlıktan çekilmesi ve seçimlere gidilmesi. Eylemler sırasında halk meclisi bastı ve meclisin yasama yet-

kisini sembolize eden ve hükümetin resmî sitesinde "Görkemli biçimde süslenmiş bu metal asa, seremonilerde en yetkili görevli tarafından taşınır ve otoriteyi temsil eder." cümlesiyle tanıtılan bir asaya da el koydu! Bu sırada reform tasarısına onay veren vekiller meclisin altındaki tünellerden kaçtılar.

William Ruto ülkede ABD'nin adamı olarak biliniyor. Afrika kıtasında Siyonizm'e en yakın duran başkan olan Ruto, Haiti'de yaşanan olaylar karşısında ABD yanlısı hükümete destek amacıyla kolluk kuvveti göndermişti. Sadık hizmetleri nedeniyle, başında bulunduğu Kenya devleti yakın zamanda "NATO müttefiki" ilan edilmişti. Halka karşı sert,

ABD'ye karşı yumuşak tavır ile nam salan başkan, borç batağında olduğunu söylediği Kenya'ya IMF'den borç alabilmek için IMF tarafından şart koşulan vergi reformunu hayata geçirmeye çalışıyordu. Bize de çok tanıdık gelen bu süreç, kısa süre önce Sri Lanka'da yaşananlara da oldukça benziyor. Gençler de bu benzerliği yakalamış, Sri Lanka halkının eski başkanı alelacele ülkeden kaçmaya zorlamasından esinlenerek, namlunun ucunu Ruto'ya çevirmiş!

Burjuvazi ne zaman reform derse gözümüzü dört açmalıyız. Onların çatalı dilleri, vergi reformunun propagandasını yaparken, "vergi kaçırmanın önüne geçilmesi", "yüksek vergi dilimindeki kişilerin daha iyi



tespiti", "zenginlerden alınan verginin arttırılması" gibi kulağa hoş gelen ifadeler kullanıp, bunların arkasına yakıt vergisi, konut vergisi gibi başlıklardaki zamları saklar. Bugünlerde Türkiye'de de tartışılan sözde vergi reformu konusunda, bizim de Kenya işçi sınıfı gibi uyanık olmamız gerek. Reform adı altındaki kemer sıkma, krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçi halka ödetme paketlerini pazarla-

mak için öne çıkardıkları başlıklara aldanmadan, günbegün yaşamımızı etkileyecek, ekmeğimizi küçültecek saldırılara odaklanmalıyız. Bu saldırılara karşı örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz ki sermayenin "reformuna" geçit vermeyelim. Ve nihayetinde Kenya halkı gibi gözümüzü vergi yasağını püskürtmenin ötesine de dikip, krizin yaratana bedelini ödetmek için hedeflerimizi yükseltebilelim.

Güney Amerika

Bolivya'da Amerikancı darbe yenildi

Latin Amerika, ABD emperyalizminin şerrinden en çok çekmiş, yankilere karşı da en yiğitçe mücadele etmiş coğrafyalardan birisi. Son yıllarda özellikle Venezuela'da ABD ve AB emperyalizminin Juan Guaidó adında bir işbirlikçiyi dışarıdan ülkenin başına getirme çabası ülkede irili ufaklı bir dizi çalkantıya neden olmuş ama bu komedi sonunda hak ettiği biçimde rezil bir başarısızlık olarak tarihe geçmişti. Ama bir başka Latin Amerika ülkesi olan Bolivya'da 2019 yılında bu sefer ABD emperyalizminin desteğiyle başarılı bir alicengiz oyunu gerçekleştirilmiş, ülkenin seçilmiş devlet başkanı ABD karşıtı Evo Morales istifaya itilirken, yerine her türlü yasal dayanaktan yoksun biçimde Jeanine Añez adlı bir ABD işbirlikçisi geçirilmişti. Añez bir yandan Morales'i

savunmaya koşan yerli halk ve işçi kitlelerini silah zoruyla bastırması, bir yandan da ülkenin yüzünü ABD'ye dönmek için Küba ve Venezuela gibi ülkelerle ilişkileri kesmişti. Ne var ki 2020'de gerçekleşen seçimlerle, Evo Morales'in partisinden aday Luis Arce devlet başkanı seçilmiş, sürecinin sonunda Añez başta olmak üzere Amerikancı darbeciler ise tutuklanmıştı.

26 Haziran günü ise, Amerikancılar bir kez daha Bolivya'da harekete geçti. Şu anda siyasi yasaklı olan Evo Morales'in 2025'te tekrar aday olabileceği konuşulmaya başlanınca, Genelkurmay Başkanı Juan Jose Zúñiga önce şifahi muhtıra vermeye kalkıştı, Morales'in adaylığı ihtimaline karşı çıktı. Amerika'nın ağızıyla konuşan Zúñiga'ya haddi bildirilip görevden alınması söz ko-

nusu olunca ise, belli ki iyi hazırlanmamış olan bir hamle ile Zúñiga'nın başını çektiği askeri birlikler 26 Haziran akşamüstü başkanlık sarayını bastı, Añez başta olmak üzere 2019 darbecilerini serbest bırakacağını duyurdu. Muhtemelen bu hamlenin ya hükümeti paniğe sürüklemesini ya da halkın darbenin yanında yer almasını umuyorlardı. Ama tam tersi oldu. Luis Arce televizyonda halka seslenerek Zúñiga ve kuvvet komutanlarını görevden aldığını ve yerine yeni atamaları yaptığını duyurdu. Daha önemlisi, halkı darbeye karşı sokağa dökülmeye çağırdı. Bu çağrı hem genel halk kitlesinden hem de işçilerden karşılık buldu. Ülkenin güçlü sendika konfederasyonu COB darbeye karşı süresiz genel grev ilan etti. Halk da sokağa dökülerek, başkanlık sarayını işgal etmeye çalışan

askerleri kuşattı. Hamlelerinin başarısızlığa uğradığını anlayan darbeci birlikler de kısa sürede başkanlık sarayını terk edip geri çekilmek zorunda kaldı. Birkaç saatte yenilgiye uğratan darbe girişimi sonrası Zúñiga da tutuklandı.

Dünyanın neresinde olursa olsun, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçilerinin yenilgiye uğraması, Türkiye'deki işçilerin emekçilerin de çıkarınadır, biz buna ancak seviniriz. Helal olsun, memleketinin kaderini emperyalistlerin eline terk etmemek için silahlara karşı sokağa dökülen Bolivya'nın emekçi halkına! Ama böylesi bir darbe girişiminin gerçekleşebilmesi dahi, Bolivya



içerisinde Amerikan emperyalizmine işbirlikçiler besleyen, bunu da ordunun ve devletin en başında yapan bataklığın hâlâ kurutulmadığının kanıtıdır. Tüm dünyada olduğu gibi Bolivya'da da Amerikan emperyalizminden, İsrail Siyonizminden ve onların yerli işbirlikçilerinden temelli kurtulmak isteyen işçiler harekete geçmek ve para babalarının iktidarını yıkarak kendi iktidarlarını kurmak zorunda.

Avrupa

Avrupa seçimlerinde sürpriz yok: Kapitalizm geriledikçe faşizm yükseliyor

6-9 Haziran arasında Avrupa Birliği (AB) üyesi 27 ülkede düzenlenen seçimlerin sonuçları, sanki yeni ve şartıcı gibi görülse de aslında Üçüncü Büyük Depresyon'dan itibaren faşizmin adım adım yükselişi içinde olmasının sonucu.

Faşizmin yükselişi, Trump'ın ABD başkanı seçilmesinden itibaren sayarsak bir on yıl, Üçüncü Büyük Depresyon'dan itibaren sayacak olursak on beş yıl boyunca "popülizm", "aşırı sağ" gibi sıfatlar altında kitlelerden gizlendi. Biz Devrimci İşçi Partisi olarak, hem söz konusu hareketin karakterinin teşhisi hem de yaklaşan tehlikenin ciddiyet derecesinin olduğundan küçük gösterilmesinin yaratacağı zaafı karşı uyarı üzerine uyarı yapıyorduk.

Bu gerçeği sadece bundan önce gerçekleşen son iki Avrupa seçimine bakınca bile görmek mümkün. 2014 seçimi faşizmin yükselişinin genelleşmesine işaret ediyordu. Faşist ve ön-faşist partiler, Fransa ve Avusturya gibi birkaç ülkeden, onların peşi sıra gelen Yunanistan, Macaristan ve İtalya gibi bazı yeni ilavelerden sonra, 2014'te kıtanın dört bir yanına yayı-

lıyordu. 5 yıl sonra 2019'da yapılan seçimleri ise, hemen hemen bütün kıtanın bu tür hareketlerin istilasına uğramasının gözlenmesi açısından bir laboratuvar görünümü yaratmıştı. Dolayısıyla bugün ortaya çıkan sonuç, en azından on beş yıldır olgunlaşmakta olan bir sürecin ürününden başka bir şey değildir.

Bunu söyledikten sonra, 6-9 Haziran arasında Avrupa Birliği ölçeğinde yapılmış olan seçimlerin sonuçlarını kısaca gözden geçirelim. Bazı Kuzey ülkeleri (Finlandiya ve İsveç) ile Baltık ülkelerinin tamamı dışında, ön-faşist partiler her ülkede ya yükseliş göstermiştir ya da etkilerini korumaktadır. Buna paralel biçimde, geçici olarak kullanmakta olduğumuz bir adla "faşist-benzeri" partiler, örneğin Macaristan'da Victor Orbán'ın partisi veya Polonya'da uzun yıllar iktidarda kaldıktan sonra son dönemde yerini Avrupalı bir yönetime bırakmış olan PiS için de durum aynıdır. Ön-faşistler AB'nin en büyük dört ülkesinde büyük bir başarı kazanmış bulunuyor. Fransa ve İtalya'da ilk sıradalar, Almanya'da ikinci, İspanya'da üçüncü. Avusturya'da birinci parti onların-

ki. AB'nin bir ölçüde "çevre ülkesi" olarak anılabilecek bazı ülkelerinde de önemli bir değişim yaşanıyor: hem Romanya hem Bulgaristan'da ön-faşist partilere destekte bir patlama yaşanmış durumda. Romanya'da 2019'da yüzde 1 düzeyinde olan ön-faşist partiye destek 2024'te yüzde 15 düzeyine fırlamıştır!

Seçimin, kıta düzeyinde işaret ettiği sonuçları vurgularken her şeyden önce şunu ifade etmek gerekir ki, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi sandıklardan çıkan sonuçlar zaten var olan eğilimlerin devamıdır. On beş yıldır sürmekte olan gelişmeleri yaygınlaştırmaktan ve derinleştirmekten öte bir anlam taşımamaktadır. İkinci nokta şudur: Bunun tek büyük istisnası, yani ortada nitel değil nicel bir değişim olması durumunun tek büyük istisnası, Fransa'da doğan siyasi durumdur. Fransa'da, Marine Le Pen ile vekihtli Jordan Bardella'nın Rassemblement National (Ulusal Derleniş) partisinden elde ettiği kitlesel etki ve güç, gerçekten nitel bir değişim, hatta deyim yerindeyse bir deprem yaratmış, Avrupa seçimlerinin ardından Fransa'yı seçime sürüklemiş ve 30 Haziran'da

ilk turu yapılan seçimlerden RN %34 ile ilk parti olarak çıkmıştır. Avrupa için merkezî bir önem taşıyan bu ülkede ön-faşist kisvesi altında faşizmi iktidara getirebilecek bir gelişmedir bu. Avrupa seçimlerinden çıkartılacak sonuçların üçüncüsü, faşizmin Avrupa Birliği'nin bütünsel politikası üzerinde artan bir etki kazanması yolunda yaşanan nitel değişimdir. Faşistler Avrupa Birliği'nin formel anlamda yönetici organları nezdinde, ilk kez kısmi de olsa bir nüfuz elde etmiştir. Ve nihayet sonucusu, Devrimci İşçi Partisi'nin çeyrek yüzyıldır ısrarla vurguladığı bir nokta: Faşizmin yükselişi önlenemez bir süreçtir. Evet tarih maddi güçlerin belirleyiciliği altında gelişir ama hiçbir zaman önceden belirlenmiş değildir, daima karşılıklı güçlerin eylemlerine, örgütlenme düzeylerine ve stratejik ve taktik ustahklarına bağlı olarak yol alır. Faşizmin yükselişi, emperyalist-kapitalist sistemin derin krizinin ürünüdür. Faşizm, dün de bugün de her şeyden önce uluslararası işçi sınıfını bölmek amacıyla geliştirilen ırkçılıktır. Faşizm, sermayenin emperyalist zeminde uluslararasılaşma çağında



Uyan ve faşizmin kokusunu al!

milliyetçi cinnettir, yani baştan aşağı bir çelişkidir ibarettir. Faşizm, toplumsallaşmış ve uluslararasılaşmış üretici güçler ile özel mülk edinme sistemi arasındaki çelişkiyi aşmaya çalışan sermayenin intiharvari maceracı politikasıdır. Kapitalizmin bu çelişki dolayısıyla yaşamakta olduğu tarihi gerilemenin ürünüdür.

İnsanlığı yalnızca sosyalizm kurtarabilir. Stratejik yaklaşım bu olmalıdır. Yalnızca farklı ulusların işçilerinin birliği faşizmi durdurabilir, geriletebilir. Faşist canavarı adıyla çağırarak elzem. Ve de örgütlenmek ve faşizme savaşa girmek. Ne araç kullanmak gerekiyorsa onunla.

İşçinin emekçinin yakasından düşün! Kurumlar vergisi arttırılsın! Para babalarına servet vergisi!

Erdoğan'ın Mehmet Şimşek eliyle yürüttüğü kemer sıkma ve sınıf saldırısı programının (Orta Vadeli Program) en önemli ayaklarından birini de vergiler oluşturuyor. Yeni vergi paketi, devletin 2,6 trilyon liraya ulaşan dev bütçe açığını kapatmak için halka ağır bir fatura çıkartıyor. Ancak Erdoğan ve Şimşek bir yandan halka vergi salarken bir yandan da istisna ve muafiyet yoluyla sermayenin ve para babalarının vergilerini siliyor ya da vergi indirimine gidiyor. 2024 yılında istisna ve muafiyet yoluyla vazgeçilen vergi tutarı 2,2 trilyon lira. Bunlar içerisinde deprem dolayısıyla devreye konmuş haklı istisna ve muafiyetler de var. Devlet elbette ki gücü olmayanlardan vergi almamalı tam tersine mağdur olan depremedeye, sıkıntı çeken çiftçiye, küçük esnafa destek vermeli. Ancak desteğin ve teşviğin büyüğünü, en kıyak vergi indirimlerini de yine en çok gücü olan hatta tekel konumunda olan büyük şirketler alıyor.

Bu patronlar en ufak bir vergi ar-

tışı ile karşılaştıklarında kıyameti ko-partıyorlar. Patron patronun halinden anlıyor. Patronların nazı Erdoğan'a ve Şimşek'e fazlasıyla geçiyor. Örneğin Kurban Bayramı öncesinde borsada işlem vergisi haberleri basına sızınca kıyameti kopardılar. İşlem üzerinden on binde 1 ya da 2 düzeyinde bir vergi alınacaktı. Para babaları için bir şey değil. 270 milyon lira tutarında bir vergi hasılatı yapılacak. Yani toplamda hatırı sayılır bir meblağ elde edilecekti. Para babaları sesini yükseltince iktidar hemen hizaya geldi. Bayram sonrasında bu sefer borsa işlemlerinin vergilendirilmesi maddesinin paketten çıkartıldığı basına sızdırıldı.

Yeni vergi paketinde de yine sermayenin değil emekçi halkın canını yakacaklar. Ekonominin düzelmesi için herkesin fedakârlık yapması lazım diye hikâyeler anlatacaklar. Bu yalanlara karşı daha önce basına yansımış olan meşhur vergi borcu silinenler listesini unutmamak ve unutturmamak lazım. Ayrıca aşağıda gös-

terdiğimiz gibi bu listeye geçtiğimiz yıl Türkiye'nin en büyük şirketlerinin nasıl kâr rekorları kırıp işçilerden daha az vergi ödediklerine hatta devletten alacaklı çıktıklarına dair örnekleri de eklenmeli.

Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu Tüpraş en az vergiyi ödeyenlerden biri!

TÜPRAŞ		
Finansal Göstergeler (Milyon TL)	2022	2023
Net Satışlar	916.751	686.929
Faaliyet Kâr	76.253	73.628
Vergi Öncesi Kâr	68.508	57.820
Vergi Sonrası Kâr	61.314	53.577

Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu olan ve Tüpraş 2023 yılı faaliyet raporuna göre 57,8 milyar lira vergi öncesi kâr elde etti. Vergi sonrası kâr ise 53,5 milyar olarak belirtilmiş. Tüpraş'ın bu dönem içinde elde ettiği kâra karşılık fiilen 4,3 milyar lira vergi ödediği anlaşılıyor. Bu da yüzde 7,4 gibi düşük bir orana tekabül ediyor.

Ford Otosan vergi ödemek bir yana devletten alacaklı çıktı!

Ford Otosan 2023 yılı faaliyet raporuna göre 49 milyar dönem kârı elde etti. Bu dönemde elde edilen kâra karşılık 2,7 milyar vergi gide-

FORD OTOMOTİV A.Ş. (2023)	
Sürdürülen faaliyet öncesi kâr	47.428.333
Sürdürülen faaliyetler vergi geliri/gideri *	1.627.316
Dönem vergi gideri	-2.739.529
Ertelenmiş vergi geliri	4.367.265
Dönem kâr	49.055.669

ri hesaplandı. Ödenen bu vergi yine yüzde 5 gibi çok düşük bir orana tekabül ediyor. 4,7 milyarlık ertelenmiş vergi kalemi muhasebeleştirildiğinde şirket fiilen vergi ödememiş hatta bu dönemde kurumlar vergisi

indirimleri, teşvik ve destekler gibi kalemlerin de etkisiyle devletten 1,6 milyar alacaklı çıkmış gözüküyor.

Yoksulluk sınırında ücret alan işçinin Koç şirketlerinin 3 katı oranda vergi verdiği soygun düzeni!

Koç Holding Türkiye'nin en büyük sermaye örgütü olarak bir sembol. Tüm patronlar aynı! Koç'uyla Sabancı'sıyla Ülker'iyle, yerlisiyle yabancısıyla patronlar vergi ö-de-mi-yor! İSO-500 içinde Türkiye'nin en çok kâr eden şirketlerinin ödediği kurumlar vergisi oranı ortalama yüzde 9! Memleketin açlık sınırında ücret alan işçisi ise yüzde 15 gelir vergisiyle başlayıp yılın ilk yarısı gelmeden yüzde 20'lik dilime çıkıyor! Türk-İş'in rakamlarına göre 2023 yılı başında yoksulluk sınırı 28 bin 800 lira idi. Yıl sonunda yoksulluk sınırı 47 bin liraya yükseldi. 2023 yılının ortalama yoksulluk sınırı olan 37 bin 500 lira net ücret alan bir işçi brüt 474 bin lira geliri içinden 74 bin 389 lira gelir vergisi ödedi. Brüt gelirin yüzde 15'i gelir vergisi olarak kesilen bu işçi Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu olan Tüpraş'ın ve otomobil tekellerinden Ford Otosan'ın 3 katı oranda vergi ödedi.

Krizi yaratan bedelini ödesin! Vergiyi kâr rekorları kıranlar ödesin!

Konu vergi olduğu zaman patronlar hep aynı hikâyeyi anlatır. Vergi üretimi boğar, yatırımları caydırır. Oysa burundan kıl aldırılmayan patronlar vergi de ödemiyorlar. Diğer taraftan



esas ağır vergiler işçinin emekçinin belini büküyor. Şirketlere kâr rekorları kırdıran üretimi yapan işçiler ay sonunu göremiyor, bir de yıl sonuna doğru artan vergi dilimleriyle durum daha da ağırlaşıyor. Vergiler küçük esnafı dükkanını kapatma tehdidiyle karşı karşıya bırakıyor. Mahsulü para etmeyen çiftçi bir de mazottan gübreyle tüm maliyetlerini arttıran vergilerle iyice eziliyor. Krizi yaratan, devlet hazinesini hortumlayan işçi, emekçi, küçük esnaf, yoksul köylü değil! Türkiye'nin en büyük sanayi şirketlerini, bankalarını elinde bulunduran büyük tekelleri, para babaları istibdad rejiminden beslenen ve onu besleyen beşli çeteler (oligarklar) yaşanan ekonomik krizin sorumlusudur. Bu krizin bedelini onlar ödemelidir. Halk geçinememekten kâr rekoru kıran şirketler daha yüksek oranda kurumlar vergisiyle vergilendirilmeli, para babalarına ve servet sahiplerine servet vergisi getirilmelidir.

FİRMA ADI	RAPOR TUTARI	UZLAŞILAN TUTAR	İNDİRİM YÜZDESİ
Akbank Türk A.Ş.	93.000.000	3.800.000	95,9
Akfen Gayrimenkul Y.O. A.Ş.	20.000.000	395.000	98
Ak Sigorta A.Ş.	250.000.000	8.500.000	96,6
Albayrak Gayrimenkul Y.O. A.Ş.	56.000.000	1.220.000	97,8
Cengiz İnşaat San. Tic. A.Ş.	422.000.000	0	100
Elektromed Elektronik Sanayi	127.000.000	5.850.000	95,4
Emlak Konut Gayrimenkul A.Ş.	335.000.000	950.000	99,7
Exsa Export Mam. A.Ş.	305.000.000	14.500.000	95,2
Güler Sabancı	9.000.000	650.000	92,8
Gün-Er İnşaat Ltd. Şti.	18.000.000	0	100
Suzan Sabancı Dinçer	10.000.000	750.000	92,5
Şişli Florance Nightgale Hastanesi	22.000.000	2.000.000	90,9
Turkcell İletişim A.Ş.	450.000.000	24.000.000	94,7
Türkiye Jokey Kulübü Derneği	162.000.000	8.100.000	95
TUVTÜRK A.Ş.	390.000.000	0	100
TUVTÜRK A.Ş.	377.000.000	0	100
Ünilever Tic. A.Ş.	60.000.000	3.800.000	93,7
	3.106.000.000	74.515.000	97,6

Hem ücretleri arttırmak hem enflasyonu azaltmak mümkün! Tabii ki sermayenin değil işçinin çözümüyle!

2024 yılının ilk yarısında resmi enflasyon yüzde 75'lere kadar (ENAG açıklamasına göre yüzde 120'lere) çıkmasına rağmen AKP iktidarı temmuz ayında asgari ücrette zam yapmadı. Erdoğan 2024'te asgari ücrette ikinci zam olmayacağını sene başındaki asgari ücret tespit sürecinde açıklamıştı. Dediğini de yaptı. Asgari ücrette zam yapılmamasını savunan AKP yandaş gazeteciler ve sermaye çevreleri eğer zam yapılırsa bu enflasyonla mücadele programına zarar verir diyorlar.

Asgari ücret artışının enflasyon yarattığı iddiası kocaman bir yalandır!

Oysa Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası'nın (TCMB) yaptığı araştırma sonucunda ulaşılmış rakamlar bu iddiayı yalanlıyor. TCMB'nin raporuna göre "Nominal asgari ücrette gelen yüzde 1'lik pozitif bir şok bir yıl sonunda tüketici enflasyonunu 0,06 ila 0,08 puan civarında yükseltmekte; etki büyük ölçüde iki çeyrek içerisinde tamamlan-

maktadır." Yani diyelim ki asgari ücrette altı aylık resmi enflasyon oranı olan yüzde 25 kadar zam yapılınsın. Bunun enflasyona etkisi sadece 1,75 puan olacak. Yüzde 70 enflasyonun olduğu yerde dede kulak! Dolayısıyla asgari ücrette zam yapmama tercihinin enflasyonla mücadele etmekte değil sermayenin kârlarını korumakla ilgisi var. "Enflasyonla mücadele" söylemi sadece bir maske!

TCMB'nin raporu asgari ücretin, asgari değil ortalama ve genel ücret olduğunu ortaya koyuyor. Asgari ücret ve altına çalışan işçilerin oranı hizmet sektöründe ve tekstil sanayiinde yüzde 70'leri geçiyor. Sanayide işçilerin ortalama yarısı asgari ücret ve altına çalışıyor. Kapitalist ekonomik sistem patronlara iş gücü maliyetlerini kârlarını en yüksek seviyede tutacak şekilde hareket etme imkânı tanıyor. Türkiye'de enflasyonun esas nedeni şirketlerin kârlarını korumak ve arttırmak için işçi ücretlerindeki artışı derhal ve fazlasıyla ürettikleri mal ve hizmetlerin fiyatlarına yansıtmasıdır. Kapitalist bir parti olan AKP ise piya-

sa mekanizmasına sonuna kadar iman ettiği için fiyatlara herhangi bir müdahalede bulunmuyor. Eğer şirketler kâr oranlarını koruyacak şekilde fiyatları arttırdığında satışları düşüyorsa bu durumda da işçi çıkartmaya giderek maliyetlerini düşürüyor yani yine faturayı işçilere kesiyorlar.

Asgari ücrette zam beklemek yerine örgütlenmek gerek

Sermaye sınıfı; siyasetçi, ekonomist, akademisyen, gazeteci vb. sınıflar taşıyan sözcüleri aracılığıyla işçilere asgari ücrette zam istemeyin, eğer zam olursa enflasyon artar, alım gücü düşer, sonuçta yine kaybeden siz olursunuz diyorlar. Gerçekten de her asgari ücret zammından sonra aylar içerisinde asgari ücret açlık sınırına düşüyor ve onun altına iniyor. Nitekim 2024 yılının ilk yarısında açlık sınırı 20 bin liraya geçmiş durumda. Bunun sebebi asgari ücret zammı değil. Gerçek sebep patronların ve devletin işçileri örgütsüz bırakmak için el ele vermesi, örgütlenen işçilerin işten atılması, işçilerin toplu pazarlık

gücünden yoksun bırakılmasıdır. Böylece fiyatlar artarken işçilerin ücretleri yerinde saymaktadır. Oysa örgütlü işçiler üretimden gelen güçlerini kullandıklarında alım gücünü koruyabilmekte yeri geldiğinde arttırılabilmektedir. Dolayısıyla hayat pahalılığına karşı işçilerin kısa vadedeki çözüm yolu örgütlenmektir.

İşçinin çözümü: Eşel mobil! Fiyatlara devlet kontrolü! İşçi denetiminde kamulaştırma!

İşçinin ekonomisinin genel çözümü de sermayenin söyleminin tam karşıtıdır. Onlar ücret zammı istemeyin enflasyon yaratır diyor-



lar. Biz ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zam yani "eşel mobil" istiyoruz. Eşel mobil uygulamasının toplu sözleşmelerde alt sınırı belirlemesini savunuyoruz. Bir başka ifadeyle bu sefer işçiler olarak biz sermayeye "ürettiğiniz mal ve hizmetlere zam yapmayın eğer yaparsanız enflasyonu artar" demiş olacağız. Kabul etmeyen ve "ben açlık sınırının altında işçi çalıştırmazsam üretim yapmam" diyenin işyeri işçi denetiminde kamulaştırılsın! Ekonomide üretilen mal ve hizmetlerin fiyatlarına devlet kontrolü gelsin! İşçinin çözümü hem ücretleri geçinebilecek düzeylere çıkartacak hem de enflasyonu ve hayat pahalılığını engelleyecek olan çözümdür. Bu politikanın da bir bedeli var elbette. Bu bedel sermayenin kâr oranlarının azalmasıdır. Bugün sermayenin politikalarının aksine işçinin çözümünde toplumun küçük bir azınlığı bedel öderken üreten çoğunluk kazanmaktadır.